

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921.-ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. 142

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὀδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 15.— Ἐξάμ. δρ. 8

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > 30.— > 15

ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ : Διὰ τὰ περὶ 20 λεπτὰ ἢ λέξις
Διὰ τὰ ποιήματα 50 λεπτὰ ἢ λέξις

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ σιὸ ἀβωσιωμένος φίλος της

ΑΘΗΝΑ ΓΚΗ ΖΩΗ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΜΠΟΛΑ

Η τσίμπολα έγινε, ή παρτίδα έτελείωσε, και ά άρωσίδες πολύηλικτα έπιπίπτουν, ούν όνομα μετά την μάχην, εναντίου του τριαιριού των πελατών.

- Βουλε-βού ντέ κάρτ;
-Δόστε μου μία.
-Ένα χαρτίλα.
-Ναι ένα, νάη όμως ντεβινόςτρι.

Ντεβινόςτρι... ντεβινόςτρι... ά...ίλ-νυ-α-πύ ντέ ντεβινόςτρι, μίς, τόπλε ό άλλοςμουσιού.

Και, με τρείς δραχμάς, μαθαίνετε όλας τας γλώσσας του κόσμου.

-Α, αυτή τή φορά όρισημένους θα κάνω τόμπολα...

-Δέ συμβίβαζεσαι με ταγκουίνα;
-Αντίγιστο! Η μόνη συγκατάβασις που μπορώ να κάω είνε να κάω και τή μιά και την άλλη...

-Μπε άμάν! τώρα που είχ' άποφασίσει κι εγώ να κερδίω μια φορά;
-Δέν άκούω τίποτα... Αυτή τή φορά έχω πολλές ελπίδες...

Είλε ή γλιωστή πρώτη χαρτίλα που παίζει και χάνει ό έπιμένον, αλλά πάντοτε μετά πολλών ελπίδων. Είλε κι αυτό μία παρηγορία.

-Από τό διαπλανόν «Lux» χειροκροτούν.
-Ο Κρωινάς έκανε τόμπολα!

Ο μολοσός τής τόμπολας, ό Σάββας με τής καραμέλλες, κυλινοδέται σάν μάρμοκουλας άνάμεσα σά τα τραπέζια.

-Σάββα... Σάββα...
-Ουόστι;
-Κουίνια σά-βα;
-Γιασάβια, είπατι;
-Όχι, κουίνια σάβανω...

-Ντέν έκει καφέ.
Και συνενειοσθε περιόφημα.

Η πόλις έλαβε τέλος ήλειτονοργία άρχεται.
-Γο... γορορο... Έννια... δεκακοθώ... Πι-νίηνα πενού... Σεράντα...

-Νάν' οι μέρες σου!
-Πένδι...
-Πάρτα πίσω!

-Αν έπιανον οι κατάρες, ό άτυχής έκφω-νής τών άριθμών θα έπιπτε κεραινοπληκτός.
-Τοίγγινα τό δούλο...
-Κουίνινα τα-ώρτα και κάποιος που δέν έχει βουλόσει ούτε ένα νουφερο.

-Καθορνίσιτα! συμπληρώνει άλλος που κάει για ένα.

-Ενα σκυλλά, του όποιου έκάτησαν την ού-ραν, οηνήνεις γοράς κραιγιάς. Ο Γκόγκας άφηνίηται και έρωτά:

-Έχει τόμπολα;
-Ναι, φέρονται να λεφτά.

-Σώπα, βρέ άδερφε, ν' άκούσουμε!
-Τ' είλε;... τ' είλε; έξη;
-Όχι, ούδόντα τρία.

-Τό...βαλα, φωνάει κάποιος άστειος.
-Ούφ! δέν είνε δυνατός να λείψουν αυτές οι έξυμνάδες! γουλλάει ό κ. Χρυσομάλλης, νευριασμένος με τήν άτελείωτη γρίλιαν του.

-Αντί γυαλάκια, χρησιμοποεί πόνια από σάκι.

-Γιά γούρι.
-Όστε, άν κάνατε τόμπολα, πρέπει να φωνάζετε ματ.

-Ω, δέν υπάρχει φόβος! Ούτ' ένα δέν έχω κλεισει...

-Λοικόν, τί είδους γούρι είνε αυτό!

Αίφνης, τήν γενικήν κατάνυξιν διακόπτουν καταγώδη χειροκροτήματα, σημείον κερδίματος. Όλων τα βλέμματα στρέφονται έρωτημα-τικά και άγωνιαδή, προς τόν χειροκροτήσαντα.

-Έχει τσίμπολιν; έρωτά ό έπόκτης.
-Όχι, καφέ θέλει.
-Δόστου λίγο νερό.

Και όλη ή αίσθησα άναβοή:
-Λάθος... λάθος!...
-Θά σάς περάση! και ό κερδισός μειδιά ήσυχος, άναμένοντα τα ψιλά.

-Δέν περάζει... κάμε για τήν τόμπολα.
Τήν κάνει σε λίγο και έπίδιδεται εις καλα-μάνια.

-Νά χειροκροτήσω κι εγώ μιά φορά τόν άντ' μου!...

Οι θαμνός άντιλαμβάνονται ότι είνε ό κ. Λεονώτης και χειροκροτούν και αυτοί.

-Μπίς!... μπίς...
-Ευχαρίστος! άπαντά ό τυχερός ήθοποιός με τήν έννοιον φωνήν του.

Είλε τό μόνον μπιζάρισμα που άποδέχεται μετά χαράς. Άλλά δυσκολεύεται εις τήν έν-νευο έκτέλειον.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ένας ρομαντικός συγγραφέας, άγνωστος σ'όδες πολλούς, ό: όμως, γι' αυτό, λιγώτερος δυνατός, ό Arséne Houssaie, έχει γράβει πολύ εύμορρα πράγματα διά τήν γυναίκα. Μερικά σκέψις του διακρίνται βαθιάς ψυχολογίας, ις μεταφέρω έδώ.

Αν γράφω έπιάνω για τής γυναίκες, θα είπουν ότι δέν τής γνωρίζω αν τής κατηγορήσω, θα είπουν ότι κάποια άπ' αυτές μ' έχει κάψει.

Τούτο δέν θα μ' έμποδίση να γράφω ό,τι σκέπτομαι.

Ο άνδρας θα τραβούσε σχεδόν όλόσια τόν δρόμο του, άν δέν έθαναντοσε τήν γυναίκα σε κάθε βήμα. Είλε μιά χαριτωμένη σύντροφος στο ταξείδι τής ζωής, δέν έξρει όμως τόν δρόμον της και μίς έμποδίζει να βλέπουμε τόν δικό μας.

Υπάρχουν γυναίκες που φανερόνται όλό-κλήρες από τό βλέμμα των' μορφές να ίδής με τήν πρώτη συνάντησιν ώς τήν ψυχή των, σίν τής γάργαρες πηγές τών άπορσίτων βου-νών που ποτέ άνθρώπινα χείλη δέν τής άγ-γισαν. Υπάρχουν όμως και γυναίκες βαθειές σάν τόν όκεανόν' τό μιά χάνεται μέσα τους' όσο νομίζει κανείς πως τής έγγώρισε, σε τόσο μεγαλειότερη άβυσσος βροσκαια.

Οι γυναίκες είνε ή έντελώς καλές ή έντελώς κακές, ή τιά τόν άνδρα που τής όδηγεί, όπως και τα άλογα τής ράτσας.

Οι γυναίκες έχουν μιά μυστική άπέχθεια για τούς άνδρες που τής υπολήπτονται μόνον.

Η γυναίκα είνε τό άκρα και τό όμωγα, ή πρώτη και ή τελευταία λέξις ή κόλλισις και ό παράδεισος, τό καλό και τό κακό, ό ένταφια-σμός και ή άνάστασις.

Κάθε γυναίκα άποτελεί έναν όλόκληρον κό-μον προς άνακάλυψιν' ό φιλόσοφος που είλε πως όλες οι γυναίκες είνε τό ίδιο, δέν ήξερε τής γυναίκας.

Οι γυναίκες παραδίδονται εύκολώτερα στο σάτι των.

Οι διανοούμενες γυναίκες είνε λίγο πιο άνό-ητες άπ' τής άλλες.

Οι γυναίκες που δέν άπατούν, άπατούνται.

Η λογική τής γυναίκας είνε ό παραλογι-σμός, θριαμβεύει με τό άκροόστον, είνε τε-λεία με τής άτελείας της, είνε θεία γιατί είνε άνθρωπίνη.

Οι γυναίκες έχουν άνακατέψει τόσο τό ψέμ-μα με τήν αλήθεια, ώστε υπάρχει πάντα λίγη αλήθεια στα ψέμματά των, λίγο ψέμμα στις αλήθειές των.

Το πρώτο χαρακτηριστικό του πνεύματος μιάς γυναίκας είνε ή μορφή της, τό δεύτερο ή καρδιά της.

Ποτέ! είνε ή πρώτη λέξις όλων των γυ-ναϊκών, όπως τό Πάντοτε είνε ή τελευταία.

Η σιγή έχει δοθή στις γυναίκες για να έκπράξουν καλύτερα τή σκέψιν των. Πόσο ζημιώνει όμως τήν άπόλαυσή αυτή ή εύγλω-τία των ματιών!

Η γυναίκα καταστρέφει τήν γυναίκα. Με τόν άνδρα ή γυναίκα ξαναβροίσει τόν έαυτότης.

Ποιός έξρει άν, τήν πρώτη φορά που άπέ-κχησε έρωμένον, τό κορίτσι άγάπησε τόν άν-δρα ή τόν έρωτα;

Η ζωή τής γυναίκας μπορεί να διαφεθί σε τρείς εποχές: όνειροπολεί τόν έρωτα, τόν κάνει, τόν νοσταλγεί.

Η γυναίκα παρηγορείται για τήν πρώτη πτώσι της με μιά δεύτερα-κι' έτσι από πτώσι σε πτώσι—δηλαδή παρηγορείται πάντοτε, χωρίς να είνε ποτέ παρηγορημένη όριστικώς.

Συχνά ό,τι ή γυναίκα όνομάζει μετάνοια, είνε ή μεταμέλεια για τό σφάλματά της, ή ή θλί-ψη που δέν μπορεί να τό ξανακάμη;

Αυτά γράφει ό Arséne Houssaie. Σπεύθη να σημειώσω ότι δέν άναλαβάνω καμμίαν εθθήνην διά τας μικροχόλες σκέψις του, διότι δέν έχω καμμίαν διαθέσιν να λιθοβολήθω από τας άνα-γνωστριάς.

ROMEO

Nelly Metla.—Θα καύσετε να είσθε φίλοι και θα γίνεται έρωτημένιοι. Ποιός ίσχυρισθή ότι αυτό του είδους ή έννοιας, βίαπται τόν έρωτα; Ίσια ίσια αυτός είνε ό έρωσ. Έμεις ό άνδρας, συναντώντες μιά γυναίκα που μίς άρέσει, λέμε συχνά: «Νά τήν είχα!» Αυτό ση-μαίνει ότι τήν ποθοίμε, όχι όμως και ότι τήν έρωτευοίμεθα. Ο έρωσ μιλεί στην καρδιά, ό πόθος στίς αισθήσεις, ή δέ άπάντησις μου είνε τήν όποιαν άναφέρωσε, μόνον περι πόθου ώμίλει. Μόνον, ξέρωτε, θα έμένατε πολύ περισσότερον κάρων φίλοι παρ' όσον θα μεί-νετε έρωμένοι.

R.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

Καθώς έβγαιναν από τό γυναικειό Σύνεδριον, χθές, άποκοιμήθηκα και είδα ένα όνειρο:

Τα γυναικεία αίτήματα είχαν θριαμβεύσει μέχρι τούτου σημείου ώστε οι άνδρες φο-ροούσαν γυναικεία γι' άν έμβαίονταν στη μο-τοσυκλέττα. Η ίσοτης είχε έπιλήθη καθ' όλα τελεία, και ή φράσις «τό άσθενές φύλον» άντικατεστάθη με τήν φράσιν «τό χειροαφετη-μένον φύλον». Η καλής φάραξ, τών εύθυ-μογράφων είχαν πραγματοποιηθή. Στο Χρη-ματιστήριον, ή γυναίκες φώναζαν δυνατά, Στο δικαστήριον, δημηγορούσαν, έδίκαζαν. Κρατού-σαν γραφεία συμβολαιογράφων και δικαστι-κών κλητήρων.

Οι νέοι νόμοι παρείχον άριστα άποτελέ-ματα. Περιπατούσα στους δρόμους χαζέοντα-ς, και έκστατικώς για όσα έβλεπα. Έξαρνα, άκουσα σάν έναν ψιθύρο:

-Κόρις, εύραστείσιθε να μού έπιτρέψετε να σάς συνοδεύσω;

Μιά κυρία μισοτόριβη με πήρε μπράτσο, χω-ρίς πολλές ταιριμιές.

-Που είσθε καλάλληλος, άγόρι μου; Σε ραφατάδιο; Κακό έπάγγελμα' αυτά τα όφρατα χειράκια είνε κούρα να τα χάλιας τό βελόνι.

Αν θέλετε, θα σάς προσφέρω καλήτην θέσι. Δέν είμαι πειά τόσο νέα, άλλ' είμαι σοβαρά, και άξίζω πιο πολύ από κείνες τις πετεινό-μυαλες που δέν άργούν να διαφθείρον έναν νέο δινόντας του ύπόχρεσι γάμου. Μαζί μου δέν θα σάς συμβούν αυτά τά δυσάρεστα. Θα σάς έπιπλώσω ένα όμορφο σπιτάκι, όπου θα έρχομαι να σάς έπισκεπτομαι από πέντε έως έκτά, και κούρα, γιατί ή θέσις μου δέν μού έπιτρέπει να έκτιθεμαι.

-Είσθε παντρεμένη;

-Όχι, είμαι δικαστίνα. Και άγότερα, θα σου μαζέψω μιά μικρή προίκα. Θα φρον-τίσω να σε άποκατιστήσω, και θα σου άγο-ράσω ένα μωδιστάδιο. Άκουσε, είχα έναν φίλο, που τόν σπούδασα ιατρική, έδωσα και τόν έκανα μαμμή.

Είδα κι' έπαθα ν' άποκρούσω τας προσφο-ράς αυτής τής γερόντιας, άλλ' έδέχθη τήν συντροφιά της. Μουδέξηγησε τίς μεταρρυθμίσεις:

-Όστε δέν πάραχαι πιά νόμιμος γάμος;

-Όχι. Η νέα νομοθεσία όρίζει να ζούνε τα άνδρόγυνα μαζί τρείς, έξη, έννα μήνες, δοκιμαστικώς, αν άν δέν ταιριάζουν, να χω-ρίσουν. Αν ταιριασαν και δέν έχόρισαν, ό σύζυγος που θ' άπατήση τόν άλλον καταδικά-ζεται εις πρόστιμον χρηματικόν. Υπάρχει ά-κόμη και ένας όρος για τας προίκες.

-Α! υπάρχουν ακόμη προίκες;

-Είνε ύποχρεωτικές. Γιατί άλλοιώς, πως θα πληρώνουν τά πρόστιμα; Ο σύζυγος και ή σύζυγος οφείλουν να καταθέσουν κατ' έλά-χιστον όσον δύο χιλιάδες φράγκα στο Ταμείον των Προικιώνων Καταθέσεων. Και αν συμβή, να παραστρατήση ένας από τούς σύζυγους, τα χόηματα αυτά μένουν εις όφελος του Δημόσιου. Μεθ' ό έξόπνησι.

ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΩΝ ΚΟΚΟΤΩΝ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

-Δέν μπορώ να καταλάβω γιατί μερικοί άνδρες, ασθάνονται άποστροφής όταν πληρώ-νουν μιά γυναίκα που τούς έχάρισε μιά ώρα έρωτος.

-Είνε φυσικόν, Αφροδίτη.

-Γιατί είνε φυσικόν, κύριε; Όποιος πλη-ρώνει, μπορεί να διατάξη, άσκει τήν έξουσίαν του. Είνε ό πραγματικός ά νδρας. Έγώ ό amant de coeur είνε συχνά σάν τήν γυναίκα που πουλιέται.

-Γι' αυτό και σύ μερικώς φορές δίνεις λε-πά σταούς άνδρας που σ' άρέσουν;

-Ναι, για να τούς έχω στην έξουσία μου ή... από φιλανθρωπία, καμμία φορά.

-Κι' όμως τόν μικρόν Μάχη τόν άγαπάς με τήν καρδιά σου. Χθές μουλέγες γι' αυτόν:

«Έχει τόσο όμορφα μάτια, ώστε, σάν ξυπνά, νομίζω ότι ποτέ δέν θα τελειώσω να τ' άνοιγη». Μόνον μιά γυναίκα π' άγαπά μιλεί έτσι.

-Δέν έχεις άδικο. Μά ξέρεις γιατί τόν άγαπάς; Είνε τόσο ψεύτης και γλιστρά τόσο εύκολα, ώστε που δίδει τήν είκόνα τού ίδιου τού έαυτού μου. Όλη ή γυναίκα δολιότης ύπάρχει μέσα του. Δέν έγκαταλείπει ποτέ τόν έαυτό του έξ' όλοκλήρον, έτσι ώστε να μείνη πάντα δυνατός και να ξεφύγη, χωρίς ν' αφή-νει πίσω του ένα έρεπτιο. Τι ύπεροχη γυναίκα που θα ήταν, άν ήταν γυναίκα!...

-Αφροδίτη, μου έξηγησις πολλά πράγματα, έξηγησέ μου και τό έζησι; Γιατί ποτέ δέν κρα-τείς έναν «φίλον» σοβαρόν πολύν καιρό;

-Είνε ή άρχή μου: συνδρομίζεις δέν δέχο-μαι, γιατί έχουν άξιώσεις. Μόνον πάλις με τό... νοήμορο. -Θαυμασία Αφροδίτη!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΕ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

23 (Συνέχεια εκ του προηγουμένου) 23

-Σ αυτό έχεις δίκιο. Δέν πήγες ποτέ σου με γέρο. Άλλά ξέρεις γιατί; Γιατί δέν ξέρεις τό συμφέρον σου!... Αν τό ήξερες, καίμενοίλα μου, θα προτιμούσες, θα κυνηγούσες μάλιστα άνθρώπους σάν τόν κ. Νικολάκη, πρώτο γιατί αυτοί δέν ν' μιλούν.— άκούε; σου τό ύ-πογορατίσω! Και δεύτερο γιατί πληρώνει πο-λύτερο' από τόν κάθε λιμοκοντοράζο. Γιατί μη μου πής τώρα πως σε όλους αυτούς εδίδινες από άγάπη. Όχι, χρυσή μου! Σέρω πολυκάλα «να ιτό πόσος και τό που και τό ά ν τ ι πό σ ο σ», όπως λέει ένα παιδί «Επαίρημα τής Άνθογιάς».

Κι' ή κυρία Φραζέλη τελειωσε πάλι με γέλια. Τής Μιμίνας τής ήσαν δάκρυα.

Και σπρόθριξε να φύγη, άποφασιστικά.

-Κυρία, είλε, σάς εύχαριστο πολύ!... Τα ξέρετε όλα και είναι περιττό να τάξηθω.Ναι, είμ' έκείνη που είμαι και κάνω ό,τι μου άρέσει. Άλλ' αυτός ό κ. Νικολάκης σας δένμιά άρέσει. Σας τό λέω καθαρά και τελειωτικά. Χρυσή να μ' έκανε, δέν θα στεκόμουν ούτε να με φίληση. Με γέρος δέν έχω σχέσις εγώ. Κι' από τούς νέους, διαλέγω όσους μάρεσουν. Άκούτε; Ο σ ο σ ο μ ε ρ ε σ ο υ ν.

Τό ύπογορατίσω κι' εγώ. Χαίρομαι τή ζωή όσοις θα χαρήκατε στα νεύια σας και σεις. Αυτά να πής τού κ. Νικολάκη. Και να χαιρετά και τή σακούλα του και τή φαλάκρα του. Άντίο σας!

Και κινήθηκε για να βγίη.

Άλλά ή άλλη έτρεξε και τής έφραξε τήν πόρτα του διαδρόμου.

-Μιμίνα, τής είλε, θα τό μετανοιώσις!

-Δέν θα μετανοιώσω τίποτα! Δέν σάσφο-βάμα! Άφήστε με να περάσω.

-Όχι! Δέν έννοιάς πως θα μετανοιώσις από μένα. Έγώ δέν θα κάω κανένα κακό. Σου όρκίζομαι, σου δίνω τό λόγο μου, πως δέν θα σου λέξω σε κανένα, σε κανένα. Άλλά θα τό μετανοιώσις, κόρη μου, άμα σφεθήσις καλύ-τερα μονάχη σου τήν τύχη που σου κροτέινο και που κλωστής!

-Ποτέ!

-Άκου που σου λέω, θα μετανοιώσις και πολύ γρήγορα μάλιστα...Μη φεύγης λοιπόν θυμημένη. Δός μου τό χεράκι σου... Στάσου και να σε φιλήσω. Για να μοσάρεις, μόλις τό μετανοιώσις να ξαναόρθης! Κι' έννοια σου!

Έγώ θα σε δεχθώ καλά. Σάν τήν καλύτερη πάντα φιλενατίσα μου...

-Μ' αυτή βέβαια είνε ή δουλειά σας! φώ-νασε ή Μιμίνα άκράτητη από θυμό. Με παρα-ούσατε στο σάτι σας για να μ' έμμεταλλευθε-τε! Έπειδή με πήρατε για τέτοια!... Πόσα θα σάς έδινε ό κ. Νικολάκης, άν σάς πετύ-χανε τό σχέδιο;... Κι' άπ' αυτό τό χαρο-παγίνο που γίνεται στο σάτι σας, πόσα κερ-δίσετε σεις;... Όρατα, κυρία Φραζέλη, πολύ ό-ρατα!... Έννοια σας κι' είμαστε ίσα-ίσα!

Αν πής τίποτα για μένα, στα τίμια σάτια που κάμε, θα πω κι' εγώ. Να μάθουν τουλά-χιστο τα κορίτσια ποιά είσθε και τί δουλειά κάνατε, για να μην παραούρετε και καμμίαν άλλη τήν παγίδα σας, σάν και μένα!

Η κυρία Άντιόπη δέν έθύμωσε καθόλου, μα καθόλου. Τήν άρρησε τή Μιμίνα για τα πη όλ' αυτά. Κι' έπειτα, με απαθια, με ήρεμία, με χαμόγελο, τής άποκρίθηκε:

-Ναι, κορίτσι μου, αυτή τή δουλειά κάνω. Τό ξέρεις τώρα και δέν θα σου τό κρύψω βέ-βαια. Κερδίζω από τό χαροπαγίνο. Κάνω κι' εύκολιες στους φίλους μου με τα κορίτσιαπου γνωρίζω. Κι' αυτό πάλι με τό άζημίωτο. Άν σε συμπέριε τώρα, κές τό στα τίμια σάτια που κάμε! Έγώ δέν θα πω τίποτα για σένα. Θα σου θυμώσω όμως. Κι' όταν θα γυρίσης μετανοιωμένη να με παρακαλήσις, δέν θα σε δεχθώ. Ναι, θα σε στείλω στην γκαρσονιέρα του Γιανόγρου σου, να πάρης κανένα φοροεικο-σιεντάριο. Άλλά μάθε πως ό κ. Νικολάκης, που συγανίσει τή φαράκρα του, πεταίει τα χιλιάρια σάν παλιόχαρτα. Τίποτ' άλλο. Άν θέλεις πήγαινε τώρα. Δέν σε κρατώ. Θα ξα-γάθης όμως, τό ξέρω. Θα ξαναόρθης!

Η Μιμίνα στεκόταν κατάπληκτη.

Αυτή ή άναίθεια, αυτός ό κνημοός, αυτή ή άψηρισιά τής κυρίας Φραζέλη τήν είχε σαστίσει. Δέν έβρισκε λέξη να πής. Δέν μπο-ρούσε καν να κινήθη από τή θέση της.

Έπιτέλους μάρεσε. Και, χωρίς να πής τί-ποτα, χαίρεταις μηχανικά μ' ένα κούνημα τό κεφαλιού και βγήκε στο διάδρομο.

Τή στιγμή εκείνη άνέβαινε ό ά σ α ν σ ε ρ τής σκέλλας, Σταμάτης Ισα-Ισα στο πάτωμα

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

23 (Συνέχεια εκ του προηγουμένου) 23

της κυρίας Φραζέλη. Κι' ή Μιμίνα περίμενε νανοίξη ή πόρτα, για να μπη αυτή μέσα και να κατεβή.

Δέν άυλογίζοταν και παρ' ό να φύγη.

Άλλά,—τι έκπλήξη!

Η πόρτα άνοίξε κι' από τόν ά σ α ν σ ε ρ βγήκε ό κ. Νικολάκης!

-Δεσποινίς;! φώναξε γελαστός μόλις είδε τή Μιμίνα. Φεύγετε τώρα που έχομαι εγώ;... Ά, μά δέν γίνεται αυτό!... Έπειδή άργησα λι-γάκι;... Μά είνε γορις άκόμα!... Ελάτε, ελά-τε μέσα!...

Είλε πάλι τό χερά τής Μιμίνας, για να τή χαρητήση, και, μιλώντας τώρα, τήν τραβού-σε, την έπαρκαγε προς τήν πόρτα τής γκαρ-σονιάς, όπου στεκόταν άκόμα ή κυρία Άντιόπη.

-Μά τής τίλεγα κι' εγώ πως δέν θαόργη-σετε, είλε, τότε αυτή. Μά μου έλεγε πως πέ-ρασε ή ώρα και πως θαόργησα αφορο.

Η Μιμίνα ντραπήκε νατά διαφεύγημπροστά στον κ. Νικολάκη. Νεράθηκε άκόμα αντί-σταθί στο εύνηκό κι' έπιβλητικό του σαρ-ξίμο. Και μηχανικά, αστιστικόν πάντα, ξα-νυμπίηκε.

Ο κ. Νικολάκης δέν ύποπτευθήκε καθόλου τή σιγή που είχε γίνει από όλιγου. Και τή συγανίση τής Μιμίνας τήν άπέδιδε στην κα-ροισία του. Γι' αυτό έξυκολούθησε να τήν προτρέπη, να τήν ένδουραση, γελαστός πάντα, γλυκομίλητος και κρατώντας τήν από τό χεράκι.

Η δυστυχισμένη ή Μιμίνα άφρινόταν σά νευ-ρόσαστο. Δέν είχε πιά τήν παραμικρή δύ-ναμη γι' αντίστασι. Και χωρίς να καταλάβη κι' αυτή πως, σε λίγο βροσκόνταν καθισμένη στο ντιβάνι του σαλονιού, δίπλα στον κ. Νι-κολάκη, που τής κρατούσε άκόμα τό χεράκι.

Σά σε όνειρο, άκουσε τότε τήν κυρία Φρα-ζέλη να λέη:

-Τής τ' είπα όλα, κύριε Νικολάκη, τής τ' είπα. Πήτε τής τα τώρα και σεις. Σας άφίνω.

Κι' έγεινε άφαντη.

Στην ταραχή της, ή Μιμίνα δέν κατάλαβε αν κέραισε στη σάλα ή αν βγήκε στο μαλκόνι...

Έξαρνα, καθώς τήν τραβούσε από τό χεράκι, ό γέρος έσκυψε και τή φίλησε στο μάγουλο. Μόνον αυτό τό κρύο, τό σκαμμένο φιλή έκαμε τή Μιμίνα να συνέβη.

-Α, μά όχι! φώναξε.

Και με όρηή, τραβήχθηκε στην άλλη άκρη του καναπέ.

Ο κ. Νικολάκης άναγκάστηκε να τήν άφήση. Μά, συνειθημένος, φαίνεται, σε τέτοιες έ-ξεγέρσεις, δέν τα έχασε καθόλου.

-Γιατί; είλε με τό αλινόνο γέλιο του. Δέν σου είλε λοιπόν ή κυρία Άντιόπη;

-Η κυρία Άντιόπη μου είλε, άποκρίθηκε ή Μιμίνα' εγώ όμως...

-Ελα τώρα! τήν έκοψε άμέσως' ό κ. Νι-κολάκης. Μην είσαι κούνη... Τι δηλαδή; έ-πειδή θα τό ξέρη κι' ή κυρία Άντιόπη; Μά σε βεβαίω, πως αυτή είνε τάφος. Και τό σάτι της είνε πιο σίγουρο από τάλλα που πηγαίνεις με τούς λιμοκοντοράζους. Κι' εγώ πάλι άξίζω μόνο περιούσιόδερο άπ' όλους αυτούς μαζί. Γιατί λοιπόν;

Η Μιμίνα δέν ήξερε τί νάπαντήθη.

Τής ήθε να πής: «Έγώ δέν είμαι τέτοια!» Και να σηκωθεί άμέσως να φύγη τρεχόντας.

Άλλά δέν βρήκε τό θάρρος. Ούτε τήν ά-ξιοπρέπεια. Τάχισε πάλι και τα δύο, μπροστά στον άνδρα που ήξερε κι' αυτός τό μυ-στικό της.

Άχ' αυτό τό μυστικό!... Πως τήν κρατούσε στη διάθεση του κόσμου! Πως τήν έκαναν όλοι κι' ήθελαν!...

Κι' άρχισε να συλλογιέται μήπως πραγματι-κώς θάταν «κούνη», πολύ κούνη μάλιστα, άν δυστροπούσε σ' αυτόν τό γέρο που «πετούσε τα χιλιάρια σ

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Η ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΚΑΤΑΔΙΚΗ

Μία φορά κατέβηκε στην κόλαση μία ψυχή τόσο κολασμένη—ήταν, έργοιται ψυχράνδρος—

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ "ΒΡΑΔΥΝΟΥΣ ΘΥΡΑΛΟΥΣ"

Κι' είχες πη νά μη στήσω φρούλα νά καθίσω. Κι' είχες πη νά μὴν κάνω φτερά ν' ἀνασάνω ψηλά στὸν ἀέρα,

Καὶ πάντα προσμένω καὶ φτάνει ἡ ἀγνή! καὶ μένω ο πλεγμένος κισσὸς στὴν πηγὴ.

Κι' ὅταν φτῆσθαι ἡ ἀνοίξη κ' ἔρθουν τὰ καλά καὶ γυρίσουν γ' ἀνήθ, σὰν ἔταν καρὸ θὰ σὲ περιμένω.

Κι' ὅταν ἔρθῃ ἡ πάλι καὶ τὸ καλοκαίρι, μὲ τὸ μαϊστράλι, σὰν ἔταν καρὸ θὰ σὲ περιμένω.

ΕΞΗΝ ΠΟΙΗΣΙΣ Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟ ΜΟΥ ΟΝΕΙΡΟ

Συχνά ἐν' ἀλλοιότητι ὄνειρο καὶ κρύφιο ὁ γοῦ μου κλάθει, γὰ μὲν ἄρα πού μ' ἀγαπᾷ καὶ πού τὴν ἀγαπᾷ.

Μὲ γοῦθαι, γὰ, κ' ἴδ' ἀφανηκαὶ ὄνειρο, αὐτὴ μὲν ἄλλοιόμοιο ἴδεν εἶνε πᾶ πρόβλημα γὰ νά λῶσῃ, μόνον γ' αὐτὴ ἴδ' αὐτὸ χλομὸ μὲτ' ἀπομνημονοτόποιο, κλαίοντας ἔξω μόν' αὐτὴ νά μὸς τότε δροσίσῃ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Στὶς ἐρωτικὲς σπηλιὲς καὶ τὰ λαγκάδια τραγουδίστης καυτοινὰ θὲ νά γυρνᾷ ὀ ἀπολιχτῶ, τὴ λίστη, στὰ σκοτάδι, μὲ τὸ τραγοῦδι τὸ γλυκὸ νά λημοναίω.

Ὅθ' ἄ τὴν κομοζάλῃ, ἐρημίτης, πῶτες φτωχὲς θὰ κρούω γὰ βοήθεια, θύμισες φορτωμένους σὰν τεχνίτης, δεμένους μὲ τὰ σύναργα ὡς τὰ στήθια.

Ὅθ' ἀγνωστοὶ στὴ ζωὴ θὰ προσκυνᾶω μὲ σεβασμὸ στὸν ἄγνωστο τὸν πόνο, τὰ σκαλιστὰ λιθάρια θὰ ζητᾶω, χροστὸ κάποιου θεοῦ νά γτίσω θρόνο.

ΑΝ ΗΘΟΥΝΑ...

... Ἄν ἦσαν τὸ μόνον κορίτσι στὸν κόσμο αὐτὸν κ' ἐγὼ τὸ μόνον ἄγορι, τίποτε δὲν θὰ χυλοῦσε τὴν ἐστὶνία μας καὶ θ' ἀγαπούμασε σὰν τὸν παλιὸ καρὸ. Ὁ κόσμος, σὰν ἄλλος κίπος τῆς Ἐδέμ, κωμωμένους μόνον γὰ τὰ δύο μας, θάταν περὶ μαγικὸς, περὶ ἄμορφος, περὶ γοητευτικὸς καὶ στὴν ἡμέραν θὰ παραδίδαμε τ' ἀθῶνα ὄνειροποιήματά μας, γὰ! τίποτε δὲν θὰ χυλοῦσε τὴν ἐστὶνία μας, ἂν ἦσαν τὸ μόνον κορίτσι στὸν κόσμο αὐτὸν ἐσὺ κ' ἐγὼ τὸ μόνον ἄγορι.

ΑΓΑΠΗΣ ΛΟΓΙΑ ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ὅμοια μ' ἐργατικὴ μέλισσα, πού τρυφερὰ τὸ μέλι τὸ πολῦτιμο ἀπ' τοὺς κάλυκες τὸν λουλουδιῶν, εἶσαι φλογισμένη ἀπ' τὸν πόθο νά δοκιμάσω λιγάκι ἀπ' τὴν εὐδαιμονία τὸν οὐρανό, πρὶν τὴν γνωρισοὶ ἀέρεση στὴ μεταρροίση τοῦ μεγάλου οπαμοῦ, πᾶνω στὰ χεῖλιά σου νά μὲ μεθύσῃ θέλω ἡ ἠδοναίθεια.

Ναί, θέλω νά γευθῶ ἀγάλια-ἀγάλια σμακρὲς προσηγομασίες τὴν ἀνεκτικὴν εὐτυχία πού μοῦ ὑποσέβηκαν τὰ μάτια σου, καθὼς, γδὲ τὸ βράδι, στὰ γόνυατα μεροστὰ μου, ξαφνικὰ τοὺλησός, ἐδεῖλαιες ὡς τόσο νά μὸς ζητήσης τὴν ὑπερτατὴ θυσία.

Γι' αὐτὸ δὲν παραδῶθηκα. Θέλω πρῶτα πᾶνω στὸ στόμα σου νά πιῶ λαχταριστὰ τὴν ἀνάσα σου, τὴν πυρομένην κ' ἴγρη ἀπ' τὸν πόθο, σὲ μὴ σιγῆν τελείας ληρομοσύνης τῆς σκληρῆς κ' ἀνοσίσεως ζωῆς.

Μ' ἕνα φιλίμα ποδοῦ, ἄγριο καὶ παράφορο σφιχτό, νά πληγῶσθαι τὴ ματόχρομη σάκχα τὸν χειλιῶν σου, καὶ τότε, δική σου πιά ὀλότεια, νά σβῆσο τὴ δίψα μου, ρουφώντας τὸ αἶμα τῆς καρδιάς σου.

Αὐτὸ θέλω, γὰ νά δοθῶ ἔπειτα, νικημένη, λιπόθυμη, στὴν ὄρη σου. ΣΤΕΛΛΑ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥ ΜΙΑΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΕΡΟΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἡ ζωὴ εἶνε ἐνὶ ἐπεισοδίου, ὅπως τὸ φῶς. Ἄ!— Ὁ θάνατος εἶνε τὸ κανονικόν, ὅπως τὸ σκότος.—Ω!—

Ὅθ' ἄ φήσῃς, ἦσυχον μὲ τὰ ἄ! σου καὶ μὲ τὰ ὦ! σου; Δὲν ἀστειοῦνται μὲ τὴ φιλοσοφικὴ ἔμπνευσι.

Εἶνε ἐξ αἰτίας τῆς νύχτας πού ἀντιλαμβάνονται τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ ἡ νύχτα μορεῖ νά ὄφισταται χωρὶς τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ ἐνὶ ἡμέραν δὲν εἶνε τίποτε χωρὶς τὴ νύχτα, ἡ ὅποια αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶνε τὸ τίποτε, τὸ τρομακτικὸ μὲν.

Μὴ βάνῃς τῆς φωνῆς, μὲ φοβίσεις. Ἀπόδοτο ἐφθασε στὴν ἡλικία τοῦ παραλογομοῦ, μὲ ρωτᾷς πάντα τὸ ἴδιο πράγμα.

Ἄπο πού ἐρχομαί;.. Πού πάω;.. Μήπως ἡ θάλασσα ρωτᾷ τὸ φεγγάρι στὴν ἄμπωτι; Μήπως ἡ πέτρα σου κροσπαθεῖ νά ἐννοήσῃ τὴ γράφει; Μιμῆσθαι τὴ θάλασσα, τὴν πέτρα καὶ τὸ φεγγάρι.

Ἄπο πού ἐρχομαί;.. Πού πάω;.. Εἶς τί χρῶσμεθα;.. Πάλι τὰ ἴδια; Ἡ ζωὴ εἶνε ἐνὶ ἐπεισοδίου, σὸν λέω, ἐν ἄσηματον ἐπεισοδίου, χωρὶς σκοπὸν. Δὲν ὑπάρχει ἴσως οὔτε παρελθόν, οὔτε μέλλον, ἀλλὰ μὴ καὶ ἡ ἴδια νύχτα, καὶ ὄ αὐτὴ τὴ νύχτα, μὴ αἰφνιδία καὶ περαστικὴ λάμψη ἰ κρακ! εἶσαι σὺ! κρακ! εἶμαι γὼ! Γέρο μου, εἶσαι ἐνὶ σπινθῆρ.

Καὶ ὁ ἔρωσ, αὐτὸ τὸ παλαιὸ ἀγαπημένο πράγμα: εἶνε ἡ μόνη λογικὴ ἀπορροὴ τὸν σπινθῆρον. Ζῆς γιὰ τὸ πατέρας σου καὶ ἡ μητέρα σου ἀπὸ ἡλιανσαν μὴ στιγμὴ ἔρωτος.

Σκοπὸς εἶνε ἀπλὸς ἀποτέλεσμα τῆς φωτιάς. Τὸ κατὰλαβε, κωνενε! Ο ΓΕΡΟΠΑΡΑΣΕΝΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑΣ ΑΦΟΡΙΣΜΟΙΣ

Δὲν μ' ἀγαπᾷς κιά; Ἔστο! μὰ ἐγὼ δὲν σοῦ ζητῶ νά μ' ἀγαπᾷς, θέλω μόνον νά μὴ μὸς κέρησ τὸ δικαίωμα γὰ ἐνδιαφερομαί γὰ σένα, νά σὲ συλλογιέμαι ἰ εἶμαι ἕνα εἶδος φρονοῦ τῆς εὐτυχίας σου!

Εἶνε τόσο λίγο αὐτὸ πού σοῦ ζητῶ... Πῶς! Μοῦ τὸ ἀπαγορεύεις; Μὰ νομίζεις ὅτι μορεῖς; Πήγαινε νά ἐμποδίσῃς τὸν ζητιάνο νά ἴψῃ τὸ βλέμμα του στὸν οὐρανό. Εἶνε ἀελοπισμένος. Σεῦρε πῶς δὲν θὰ τὸν ρεῖ ὁ οὐρανὸς φωμί, μὰ κατὰζοντάς τον ἀντλεῖ κουράγιο, δυνάμη γὰ τὴ ζωὴ!

ΤΟ ΔΗΜΟΦΗΓΙΣΜΑ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ" ΣΜΥΡΝΙΑ Ἡ ΑΘΗΝΑΙΑ; ΠΟΙΑ ΣΑΣ ΑΡΕΣΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ; Ὁ διεξαγόμενος ἀγὼν

Εἰς τὴν ἀ σελίδα τοῦ σημερινοῦ φύλλου δὲν δημοσιεύονται φωτογραφία. Πρῶτον, διότι διαρκῶς ἐγένετο παρεξήγησις καὶ πολλοὶ ἐψήφισαν ἐπὶ τῇ κρίσει αὐτῶν, καὶ οἱ γενικῶς μεταξὺ Σμυρνιασῶν καὶ Ἀθηναίων, σήμερον πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ δημοψηφίσματος. Καὶ δεύτερον, διότι μοῦ ἐπέστηλάν μὲν ἀρετῆς, ὄχι ὅμως ἀπολύτως κίλες φωτογραφίαι. Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν κλιθεδοκίον καὶ ἐκτίπῃσιν ἐγένετο χειρότερες, ἴγείροτον παρῶσιν. Καταργεῖται λοιπὸν ἡ δημοσίευσσις φωτογραφίῶν, καὶ δὲν θὰ δημοσιεύσῃ ἄλλας παρὰ μόνον ἐὰν λάβω ἀπολύτως καλὰς καὶ ὡς μορεῖς καὶ ὡς φωτογραφίας. Ἐξηγημένοι;

Ἔτσι τὸ δημοψήφισμά μας θὰ συνεχισθῇ ἀπροσκόπως πλέον, χωρὶς ἀφορισμὰ παρανοήσων καὶ διαμαρτυριῶν. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νά εἰπῶ ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κατακοιτῶμαι εἰς πέλαγος ἐπιστολῶν. Καὶ τὴ διαβάσω... Ὅ καθέννας πού ψηφίσει ἐννοεῖ νά συνεσφῆρῃ καὶ τὴν μικρὴν ἡ μεγάλην γνώμη του, μὲ τὴν ἀξίωσιν νά δημοσιευθῇ. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ! πού νά τὰς δημοσιεύσῃ ὅλας; Δὲν βλέπετε ὅτι περισσώτερον ἀπὸ μίαν μου στήλη πᾶντον μόνον τὸ ὄνομα;

Διαλέγω καὶ δημοσιεύω τὰς πλέον ἐνδιαφεροῦσας, πού ἐμφανίζουσιν κάποιο νέον σημεῖον. Ἡ δεσποινὶς Ἄννα Πολυκράτους, ἐκ Σμυρνης, διαμαρτυρεῖται ὅτι ἡ Ἀθηναία βάρεται περισσώτερον ἀπὸ τὴν Σμυρνιακήν, καὶ ὅτι ἂν ὑπάρχον μερικὲς Σμυρνιακὲς πού βάρονται τῆς ἑμαῖαν ἡ Ἀθηναίης ἡ οἱ Παλιωελλαδίται τὸν ὅποιοις ὑπερθεύθησαν. Ἡ Ἀθηναίη κάνουν τὴν προμήθειάν των ἀπὸ τὴν μυροκαλεῖα, ἐνὶ ἡ Σμυρνιακὴ ἀπὸ τὸν πλανοδίου, διότι εἶνε ἀνατολιτικὰ καὶ κάνει τὴ βουλειὰ τῆς ἀνατολιτικῆς. Ἄς ἐλλίσωμεν ὅτι ὄ ἀναπτυχθῇ καὶ ἡ Σμυρνιακὴ ἀποκοιτῶται ὡστε νά μὴ δίδῃ ἀφορισμὰ εἰς τὴν Ἰδία Νίνα νά κταφερεταί τόσο πολῦ.

Τὰ ἴδια περὶ μου γράφουσιν ἡ δὲς Β. Π. καὶ οἱ κ. κ. Φ. Ἰγγλέσης καὶ Χ. Κουβῆς κλπ. ἐκ Σμυρνης.— Ἀναγνώστης... δυσανάγνωστος (Ἄ. Ἀναστασίου, νομίζω) μὸ γράφει ἀπὸ τὸ Ἀρμέν Κιραχισάδ, ὅτι οἱ Σμυρνοὶ κάνουν ἐκεῖ μεγάλην προπαγάνδαν ὑπὲρ τῆς συμπροτιτίσεως των. Δὲν τὸ βόλοκο καλὸ. Εἰς κάθε ἐλογίῃ ὑπάρχει προπαγάνδα. Οἱ Ἀθηναῖοι τί κάνουν;— Ὁ κ. Μ. Μήτο. Τόστος. ἔρχετ' ἕνα γερὸ ματαστὸ ἀπὸ μὴ Λεωβαδίτο-πούλα, γὰ νά μὲθῃ ἄλλῃ νά ψηφίσῃ Σμυρνιακῶν. Γὰ τὰ περισημένα ψηφοδέλτια, νά.— Ἡ Κ. Μ. Παπαδοπούλου ὄσο ἀγαπᾷ τὸ Σμυρνιακόν, τόσο μισεῖ τῆς Σμυρνιακῆς.—Μὰ ἄλλῃ πάλιν ἀπὸ τῆς Καλάμας μισεῖ τῆς Ἀθηναίης διότι τῆς ἀφῆσαν ὅτι πολιτικώτερον εἶχε, δηλαδὴ τὸν ἐκλεκτόν τῆς καρδιάς τῆς, πρὸς ἄρον πάσης παρεξήγησε.— Ὁ κ. Δ. Κομμιλλῆς περιγράφει πολὺ παραστατικὰ τοὺς δύο τύπους τῆς καλλοῦσῆς πού διαγωνίζονται. « Ἡ Ἀτθῆς,— ὅπως περιγράφει— ἀποπνεῖ τὸ μεθυστικὸν ἄρομα τῆς βιολετῆς τῆς Πάρμας, πού μαγετῆζει. Ἡ δὲ Σμυρνιακὴ εἶνε φιλάρωστος, ἐπειδὴ συναισθητικὸν ὅτι εἶνε ὄρατα, τῆς ἀρεσῆς ἡ ἐπίδειξις καὶ κορινθίως τὴν καλλοῦσῆν τῆς μῆσα σὲ διαμάντια καὶ μετὰ τῆς.—Καὶ ὁ κ. Κ. Μαρομαρίδης ξεχωρίζει πολὺ ἐπιτυχημένῃ τοὺς δύο τύπους, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ Σμυρνιακὴ ἀντιπροσωπεύει τὸν φρικτὸν ἔρωτα, ἡ δὲ Ἀθηναία τὸν ρομαντικόν. Προτιμᾷ τὸν δεύτερον. Ἄδιαφοροῖν ἀπὸ τῆς εἰδέσῃς οἱ Σμυρνιακῆς, κ. Χ. Καλλέγγη, ἀλλὰ συστολήν. Τόρα ξεθαροῦνε. Γὰ τὴν ἰδία ἐκείνην, οἱς φταῖτε, ἔρχεταί νά μὸς τὸ γράφετε προητέρα. Ἡ ἄλλῃ πού εἶνε; Φωτογραφίαν μορεῖ ὅτι ἔχω; Μορεῖ γὰ τὸν θαυμασμὸν σας, ἀλλὰ δὲν δικαιολογεῖται, κάνω ἀπλὸς τὴ δουλειά μου.— Ὁ κ. Γ. Ἀρσεντακῆς καὶ ἐκεῖ τῆς Σμυρνιακῆς, διότι δὲν γράφουσιν στὰ παιδιὰ τοῦ Μετόπου πού γίνουσιν τὸ αἶμα των γὰ τὴν ἐλευθερία των. Νά τὸ πιστεύσω, Σμυρνοποῦλες;— Ὁ κ. Α. Γρηγοριάδης μὸ γράφει ὅτι, ἂν κερδίω κατὰ τὰς κληροῦσας, ἐπιθυμῶ τὸ δῶρον του νά δοθῇ εἰς τὴν ὀρειώτεραν συνδρομητικῆν τῆς «Σφαίρας». Καὶ ἐπειδὴ δὲν τῆς ἔξω ὅλες, εἰς τὴν περίπτωσιν πού θὰ κερδίω, θὰ ριψθῇ κληρὸς μεταξὺ τῶν συνδρομητικῶν. Εὐχαριστῶ κ. Α. Μιχαήλ, ἀλλ' εἶνε μετατεθῇ ὁ τόνος.—Εἶνε ἐξ Ἀθηναίων (Καυφορεῖτον «Ἐβροῖα»), κ. Α. Σπυροῦ. Ἀργὰ, δὲς Κική Μπαλόγλου. Στὴν ἀρχὴ γράφῃ ἡ ἀπόφασις ἐλήθη.— Σὰς πιστεύω κ. Α. Πολυμῆρη. Ἡ δὲς Κ. Ε. Α. θὰ δημοσιεύσῃ, ἐὰν ἡ φωτογραφία ἦτο καθαρωτέρα; Ἡ ἄλλῃ πορεῖ νά μὸς στελετε καθαρωτέρα; Ἡ ἄλλῃ ὄχι, διότι δὲν εἶνε ἐπιτυχημένη. Ἐντελῶς ἐπ

ΤΑ ΔΗΦΕΝΤΑ ΨΗΦΩΔΕΑΤΙΑ

Ἔσο τὸ μεσημέρι τῆς περασμένης Τρίτης εἶχαν ψηφίσει: Ὑπερ τῆς Σμυρνιακῆς—Καίτη Χριστοφορίδου, Δ. Ζήσιμος, Α. Βασιλειάδης, Χ. Πλακογιάννης, Ε. Φαλκόνης, Μ. Μπαρομπακος, Α. Ζήσιμος, Σ. Ἄγας, Π. Στράγγας, Θ. Μελαχρινός, Α. Χατζόπουλος, Σ. Τζιλβεδάκης, Ε. Βούζας, Χ. Σπυρογιάννης, Β. Μεγαρίτης, Φ. Σκούρας, Ἡ. Πίτσινας, Ν. Μπενιάρδης, Φιρίκια Σηρογιάδη, Π. Σπυροῦ, Ι. Ἀρξίμαστος, Χ. Γουῆς, Π. Ψυχολόγος, Γ. Πέτρον, Ν. Σταύρου, Γ. Παζαγιάνης, Κ. Σεργάκης, Κ. Παπᾶς, Μ. Παπαγιάννης, Μ. Κασουλῆς, Χ. Κούκης, Δ. Μόσχοβος, Γ. Μεταξοῦλης, Κ. Γεωργιάδης, Ἄλκη Ἐλευθερίου, Τ. Ταυβιάς, Ι. Καραμπετσος, Α. Διαμαντοπούλος, Καστρινα Μπούτη, Σ. Γεωργιάδης, Ι. Γεωργιάδης, Ι. Καραθανάσης, Εὐγενία Δημητρίου, Ι. Δουράκης, Σ. Ἀλεξανδράκης, Μ. Τσιουσοπούλου, Ν. Βλασῆς, Ε. Σωτηρέλλης, Β. Παπαχριστοπούλου, Α. Γατοπούλης, Α. Ίωαννίδης, Γ. Μοσχονόρας, Θ. Γιαννακοπούλου, Ι. Σπυροῦ, Ν. Ἀνδρέου, Ν. Δημητριάδης, Ι. Μεταξᾶς, Π. Ἀλτιντό., Σ. Ἐμμανουήλ, Ἄννα Πολυκράτους, Γ. Δεσποτινῶν, Μ. Δαλιάνης, Α. Περίδης, Β. Ταυβιάς, Ι. Γκισοῦνης, Η. Νάσης, Μ. Κίνας, Α. Μαλιᾶς, Ι. Κατῆς, Βασίλεια Παναταλόπουλου, Χ. Καλέγγης, Π. Καραγιάννης, Φρόνη Κοινόπουλου, Γ. Μπαλιᾶς, Α. Παπακωνσταντινίου, Μ. Τότσινας, Α. Στάμου, Ν. Οικονομίδης, Ν. Τζαμπαλιῆς, Καλλιόπη Τραυτοπούλη, Θεοδώρα Μορλού, Ε. Λαῖος, Γ. Κουδονάκης, Γ. Φαρόπουλος, Leo Francis, Γ. Κουβαλάκης, Μαρίκα Περίδου, Χ. Τριανταφύλλου, Π. Φωτόπουλος, Σ. Σκλάβος, Ν. Γάσπαρης, Χ. Παπᾶς, Gisele Kraly, Μ. Ἀνδρονεικοπούλου, Ἰωάννα Κυριοπούλου, Ν. Καλέγγης, Κική Μπαλόγλου, Φ. Ἰγγλέσης, Α. Πατεράκης, Σ. Μαρομαρίδης, Α. Πολυμῆρης, Δ. Μόσχοβος, Γ. Καραγιάνης, Α. Μπαρᾶς, Ν. Σταύρου, Β. Ἀποστολίδης, Γ. Μαντισσακιάδης, Ε. Σωτηρέλλης, Ἀγγελικὴ Ἐμμανουήλ, Ν. Παπαγεωργίου, Κ. Καστρινοῦ, Γ. Κωροῦδος, Ν. Ἐκοῦτης, Ε. Στάμου, Καίτη Φεραγιᾶ, Βγῆνα Σεφλοῦδα, Ἀναστασία Σιακαδερῆ, Α. Δημιονίδης, Α. Βλαβιανός, Βαγγελία Βίχου, Θάλεια Βόγοβιτς, Ν. Ντόλιας, Μ. Τσαγκαρέλης, Ἰφιγένεια Φιλίποπου, Ν. Καραγιάννης, Η. Κοῦν, Τ. Μάνιας, Δ. Σηρογιάδης, Ν. Οικονομίου, Ι. Μυλωνᾶς, Β. Βέγος, Ν. Μανιῶνης, Ι. Δοξέλο, Σ. Μπαρομαρίδης, Δ. Σπυροῦ, Α. Καραγιάννης, Π. Δημητρίου, Δ. Αβραμίδης, Α. Μαλιᾶς, Νῶτα Κυριακοπούλου, Γ. Ρουμπουλάκης, Κλεάνθη καὶ Βέττα Παπαδοπούλου, Ἐλισάβετ καὶ Νόρα Σαυιδου, Κ. Χριστοπούλου, Τ. Παραθύρης, Γ. Κοτογιάννης, Α. Τασόπουλος, Π. Χατζηγεωργίου, Ο. Κουτογιῶνος, Ν. Μπέης, Κ. Παπαδοπούλου, Α. Λάττας, Ι. Βασιλειάδου, Χ. Ἀνδρονίκος, Κ. Βογιατζῆς, Ι. Φερούκας, Ν. Βλαγγαφῆς, Δ. Κασαογιάννης, Κ. Μαγιουλάς, Ἐλένη Βαλιάνου, Ἀντιγόνη Μαρομίδου, Ἄννα Μοσχονά, Μαρίκα Παπιδου, Εἰρήνη καὶ Ἀρετὴ Ροῦσοῦ, Π. Καζιλιῆς, Σ. Καρπαζοπούλου, Π. Χατζηγεωργίου, Ἰωάννα Φλώκου, Β. Ζαχαρέλας, Γ. Βοτῆλης, Γ. Ἀναγνωστοπούλου, Α. Παριῶν, Φούλα Μαρομίδου, Γ. Δούκας, Σ. Στανουδῆς, Β. Σταμπαλιῆς, Γ. Προβιδάκης, Β. Μουτζῆς, Γ. Καλογιάννης, Γ. Κοστόπουλος, Γ. Παπαϊωάννου, Σ. Σαλατιῆς, Ν. Φωτεινός, Η. Χρυσόχου, Α. Οικονομίου, Ι. Κόκορης, Ν. Χαροματῆς, Ν. Νικολαΐδης, Μ. Παπαϊωάννου, Μ. Βλασῆς, Κ. Αὐγέρης, Σ. Στανουδῆς, Β. Σταμπαλιῆς, Α. Οικονομῆλης, Α. Δημητριάδης.

8 Σμυρνιακὴ ἡ Ἀθηναία; 8

Ἡ γνώμη σας... Τὸ ὀνοματεπώνυμόν σας διλόκληρον καὶ καθαρογραφικῶν... Ἡ διεθυσίς σας... Πόλις...

Ὅσοι δὲν βλέπουν τὰ ὀνόματά των, σημαίνει ὅτι τὰ ψηφοδέλτια των δὲν ἐληφθησαν ἂς ὄψη εἶτε διότι ψηφίσαν καὶ ὑπὲρ τῆς Σμυρνιακῆς καὶ ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίας, εἶτε διότι στέλλουν ψηφοδέλτια ἐπ' ἄλλοῦ γάρτου, εἶτε διότι γράφουσιν μὲ φευδόνισμον ἡ χωρίς κανονικὴν διεθυσίαν, ἐκτὸς ἂν, λόγῳ καθυστερήσεως, δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.

Ὅσα ψηφοδέλτια θέλει ὄλων τῶν φύλλων μορεῖ νά στείλῃ κανεῖς ἰσαριθμῶν λαγούνας θὰ ἐπὶ εἰς τὰς κληροῦσας πού θὰ γίνουσιν στὸ τέλος, πρὸς ἀπονομῆν εἰς τοὺς ψηφισάντας διαφορῶν ὀδῶρον, τὰ ὅποια θὰ ὀρίσῃ εἰς τὸ προσεχές.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

8 Σμυρνιακὴ ἡ Ἀθηναία; 8

Ἡ γνώμη σας... Τὸ ὀνοματεπώνυμόν σας διλόκληρον καὶ καθαρογραφικῶν... Ἡ διεθυσίς σας... Πόλις...

Ὅσοι δὲν βλέπουν τὰ ὀνόματά των, σημαίνει ὅτι τὰ ψηφοδέλτια των δὲν ἐληφθησαν ἂς ὄψη εἶτε διότι ψηφίσαν καὶ ὑπὲρ τῆς Σμυρνιακῆς καὶ ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίας, εἶτε διότι στέλλουν ψηφοδέλτια ἐπ' ἄλλοῦ γάρτου, εἶτε διότι γράφουσιν μὲ φευδόνισμον ἡ χωρίς κανονικὴν διεθυσίαν, ἐκτὸς ἂν, λόγῳ καθυστερήσεως, δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.

Ὅσα ψηφοδέλτια θέλει ὄλων τῶν φύλλων μορεῖ νά στείλῃ κανεῖς ἰσαριθμῶν λαγούνας θὰ ἐπὶ εἰς τὰς κληροῦσας πού θὰ γίνουσιν στὸ τέλος, πρὸς ἀπονομῆν εἰς τοὺς ψηφισάντας διαφορῶν ὀδῶρον, τὰ ὅποια θὰ ὀρίσῃ εἰς τὸ προσεχές.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ἡ γνώμη σας... Τὸ ὀνοματεπώνυμόν σας διλόκληρον καὶ καθαρογραφικῶν... Ἡ διεθυσίς σας... Πόλις...

Ὅσοι δὲν βλέπουν τὰ ὀνόματά των, σημαίνει ὅτι τὰ ψηφοδέλτια των δὲν ἐληφθησαν ἂς ὄψη εἶτε διότι ψηφίσαν καὶ ὑπὲρ τῆς Σμυρνιακῆς καὶ ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίας, εἶτε διότι στέλλουν ψηφοδέλτια ἐπ' ἄλλοῦ γάρτου, εἶτε διότι γράφουσιν μὲ φευδόνισμον ἡ χωρίς κανονικὴν διεθυσίαν, ἐκτὸς ἂν, λόγῳ καθυστερήσεως, δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.

Ὅσα ψηφοδέλτια θέλει ὄλων τῶν φύλλων μορεῖ νά στείλῃ κανεῖς ἰσαριθμῶν λαγούνας θὰ ἐπὶ εἰς τὰς κληροῦσας πού θὰ γίνουσιν στὸ τέλος, πρὸς ἀπονομῆν εἰς τοὺς ψηφισάντας διαφορῶν ὀδῶρον, τὰ ὅποια θὰ ὀρίσῃ εἰς τὸ προσεχές.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ἡ γνώμη σας... Τὸ ὀνοματεπώνυμόν σας διλόκληρον καὶ καθαρογραφικῶν... Ἡ διεθυσίς σας... Πόλις...

Ὅσοι δὲν βλέπουν τὰ ὀνόματά των, σημαίνει ὅτι τὰ ψηφοδέλτια των δὲν ἐληφθησαν ἂς ὄψη εἶτε διότι ψηφίσαν καὶ ὑπὲρ τῆς Σμυρνιακῆς καὶ ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίας, εἶτε διότι στέλλουν ψηφοδέλτια ἐπ' ἄλλοῦ γάρτου, εἶτε διότι γράφουσιν μὲ φευδόνισμον ἡ χωρίς κανονικὴν διεθυσίαν, ἐκτὸς ἂν, λόγῳ καθυστερήσεως, δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.

Ὅσα ψηφοδέλτια θέλει ὄλων τῶν φύλλων μορεῖ νά στείλῃ κανεῖς ἰσαριθμῶν λαγούνας θὰ ἐπὶ εἰς τὰς κληροῦσας πού θὰ γίνουσιν στὸ τέλος, πρὸς ἀπονομῆν εἰς τοὺς ψηφισάντας διαφορῶν ὀδῶρον, τὰ ὅποια θὰ ὀρίσῃ εἰς τὸ προσεχές.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ἡ γνώμη σας... Τὸ ὀνοματεπώνυμόν σας διλόκληρον καὶ καθαρογραφικῶν... Ἡ διεθυσίς σας... Πόλις...

Ὅσοι δὲν βλέπουν τὰ ὀνόματά των, σημαίνει ὅτι τὰ ψηφοδέλτια των δὲν ἐληφθησαν ἂς ὄψη εἶτε διότι ψηφίσαν καὶ ὑπὲρ τῆς Σμυρνιακῆς καὶ ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίας, εἶτε διότι στέλλουν ψηφοδέλτια ἐπ' ἄλλοῦ γάρτου, εἶτε διότι γράφουσιν μὲ φευδόνισμον ἡ χωρίς κανονικὴν διεθυσίαν, ἐκτὸς ἂν, λόγῳ καθυστερήσεως, δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.

Ὅσα ψηφοδέλτια θέλει ὄλων τῶν φύλλων μορεῖ νά στείλῃ κανεῖς ἰσαριθμῶν λαγούνας θὰ ἐπὶ εἰς τὰς κληροῦσας πού θὰ γίνουσιν στὸ τέλος, πρὸς ἀπονομῆν εἰς τοὺς ψηφισάντας διαφορῶν ὀδῶρον, τὰ ὅποια θὰ ὀρίσῃ εἰς τὸ προσεχές.

Ο ΑΡΧ

MARIE CORELLI **ΝΤΟΛΟΡΕΣ** Μετ. Δίδος ALEX

40 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 40
 —Τό λέγω γιατί είνε ή αλήθεια, ετόνισεν ό Φίλιππος κ'ι έπέροσε τό χέρι του τοιγύρω εις τήν μέσην της γ'ιά να τήν οδηγήσῃ νά κατεβή τήν σκάλαν. Τάχα δέν τό ξέροισι, κατεργάσι! Έλα, τρέξε λιγάκι νά προσφάσῃς τά πυροτεχνήματα.

Η Ντολορές τόν ήκολούθησε, συνειδημένη ή ύπακοή παντοτε, κ'ι ή άφιξις της μεταξυ των προσκεκλημένων εγένετο πανηγυρικός δεστή.

—Σού έπέροσε ό ποικιλόφωλος; τήν ήρώτησεν ή Κλάρα.

Η Ντολορές τήν έπύταξε λιγάκι άσπρηά δ'ιά πρώτη φορά κ'ι τής απήντησε με τόνον φωνήν λιγάκι ήλιωμένω.

—Δέν ελγα ποικιλόφωλον, Κλάρα, μόνον ελγα άνάγκην δ'άληθ'ανάκασις... τόρα... ελμαι έντε- λώς κ'ι λά.

Η λαϊδή Γουίνολει έδάχασε τά χείλη της, αλλά δέν ειπε λέξι ή ήκολούθησε τους άλλους προσκεκλημένους, που έτρεχαν εις τό πάριον νά θαυμάσιον τά πυροτεχνήματα.

Δύο μόνον δέν έδειξαν τό παραμικρότερον ένδιαφέρον δι' αυτόν του είδους: τήν διασκέ- δασον κ'ι ό δίδο αυτοί ήσαν ό Τζώρτζι Λόριμα κ'ι ό Πέτρος Δυπερό, που ελγαν προτιμήσει νά μείνουν εις τό σαλονάκι καντίζοντας μακαρίως, ένφ φαίνεται ότι προσεπάθον νά συνεχίσουν κ'ι αινον συζήσιον.

—Ίδέα σου είνε, Πέτρο, έλεγε ό Τζώρτζι. Η Ντολορές είνε λιγάκι κουρασμένη, αυτό είνε όλο, αλλά σε βεβαίω ότι είνε πολύ ευτυ- χής.

—Δέν τό πιστεύω, έλέμενον ό λεπτός Γάλλο- λος, του όποιου δέν διέρευνε τίποτε. Τά μά- τια της δέν λάμπουν πειά, όπως τά παιδικά έκεινα μάτια που έγγορσίσαμεν εις τό Άλτεν Φλόρ. Άλλως τε, τό παρετήρησε κ'ι ή Ρίτα κ'ι είνε άρκετά άνήσυχος.

Ό Λόριμα προσεπάθει νά κινήσῃ τήν άνη- συχίαν, που τόν έκαμαν νά αισθανθῃ έξαφνα τά λόγια του Δυπερό, κ'ι τό έορκισεν εις τ' άστέα.

—Η Ρίτα, του ειπεν, 'Όσο έξακολούθει ό ένθουσιασμός σου πάντοτε με τήν Ρίταν;... Μήπως...

—Λέγε ό,τι θέλεις, τόν διέκοψεν ό Δυπερό. Η Ρίτα άξίζει περισσότερο ίσως άπ' όλες της Brändes dames, που ένν έδω άπόψε. Άλλά πρόκειται γιά τήν Ντολορές τόρα, Τζώρτζι. Θυμήσου καλά τά λόγια μου, ή λαϊδή Γουίν- ολει θά τήν κάμν δυστυχή.

—Γιατί; ήρώτησεν ό Τζώρτζι, λιγάκι άπό- τομα.

—Γιατί... αλλά διεκόπη άμέσως, καθός ένα γλυκό προσοπάκι έφάνη εις τήν μισανουγι- μένην θύραν κ'ι μία μελωδική φωνή τους ήρώτησε:

—Τί κάνετε έδώ μέσα σεΐς όί δύο; Έχετε καμιά συνομοσία κ'ι δέν έρχεσθε κ'ι σεΐς νά ιδήτε τά πυροτεχνήματα; Μπράβο σας, κύ- ριε Δυπερό! ή λαϊδή Λόριμα σ'ας περιμένει νά τήν βοηθήσετε νά κατεβή!

—Ό, κυρία μου, κ'ιλά που μου τό έθυμή- σατε! Τό ελγα έντελώς ξεχάσι. Τρέχω άμέσως!

—Δέν πιστεύω νά προσφάσῃς, έπέροσεσεν ή Ντολορές, αλλά ό Δυπερό ελγαν έξαφανισθῃ τρέχων.

Όί δύο νέοι έμειναν τότε μόνον κ'ι ό Λόρι- μα όχρίσσε καθός αντίκρισε τό ελικρινές βλέμμα αυτής που έλάτρευε. Ναί, αυτής που ύπήρξεν άπό της πρώτης στιγμής τό ειδωλόν του, αυτής τήν όποιαν ήγάπα χωρίς τήν παρα- μικρότεραν έλπίδα, αυτής τήν όποιαν ελγε γνωρίσει γιά νά είνε πάντοτε δυστυχής!

Η Ντολορές έκάθισε κοντά εις τό πάριον κ'ι προσεκάλεσε τόν Τζώρτζι νά τής παΐξῃ κ'ι. Αυτό δέ, προθύμως πάντοτε νά τήν εύχαριστή, έλαβε θεόν εις τό πάριον κ'ι ήρχισε νά παΐξῃ μία ήσυχη μελαγχολική herceuse του Γριεξ.

Η Ντολορές ήρθε κ'ι έφάνητο έντελώς άπερο- σφημένη ή θλιβεροί αυτοί ήχοι εύρισσαν τόση ήχώ εις τήν πονεμένην τήν ψυχήν.

Άλλά έξαφνα με δύο τρία άκκορό ό Τζώρτζι ήλλαξε θέμα κ'ι ήρχισε νά παΐξῃ με πάθος κ'ι αινον άγρίαν μελωδίαν ήπιποτε, που έμοιαζε με δυνατόν φύσημα άνέμου, με άφροσύμη ή θαλασσαν, τής όποιας τά κύματα κτυπούν με μανίαν τους βράχους. Προς μεγάλην του έκπλη- ξιν όμως, σ'ανάμα δέ κ'ι τρώμον, ειδη τήν Ντο- λορές νά πεταχθῃ όρθία κ'ι νά βουλώσῃ τά αινά της.

—Ό μη! άνεκράσις ίκευετικιά. Όχι αυτό. φίλε μου! Μη μου θυμίζεις τό Άλτεν Φλόρ! Κ'ι ήρχισε νά κ'ιλά με λυγμούς.

—Ντολορές! Ντολορές! κ'ι ό δυστυχής Λό- ριμα έτρέξε κοντά της έν άμχανιά, μη γνω- ρίζων τί έξήγησιν νά δώσῃ εις τήν αιφνιδια- σμένην μεταβολήν. Μία άκαταμάχητος έπιθυ- μία του ήρχετο νά τήν σφίξῃ εις τήν άγκαλιά του κ'ι νά τήν παγοποιήσῃ με λόγια γλυκά, άλλ' ό Θεός μόνον γνωρίζει τί ύπεράνθρωπον προσπάθειαν κατέβαλε δ'ιά νά συγκρατηθῇ. Ντολορές—έκ'ανάλαβε κ'ι ή φωνή του έτρεμε —λέστε μου τί έν' αυτό που σ'ας βασανίζει; Με λέτε άδελφόν σας, κ'ι όμως δέν μ' έμψι- στεύσατε—έσχεψε λιγο κ'ι τής έκ'ιασε τό χέρι μέσα εις τά ιδικά του βέλο κ'ι κλάιτε! Θά πάω νά φωνάξω τόν Φίλιππο...

—Όχι! πρό πάντων όχι αυτό τόν ικέτευσε. Τζώρτζι, φανού καλός. Ό Φίλιππος δέν πρό- κει νά μάθῃ ποτέ τίποτε! Πρόκει νά με βλέπῃ πάντα εύθιμη. Δέν πρέπει νά καταλάβῃ ποτέ ότι κούρβω κάποιον λάτῃ.

—Μά τί λόγῃ είνε αὐτῃ που κούρβετε, Ντο- λορές; ήρώτησεν ό Λόριμα ένθυμωμένος έξα- φνα τά λόγια του Δυπερό. (Άκολουθεί)

—Μεγάλο, τό δεύτερο δέν είνε του είδους που θέω, κ. Πέρολη. —Καλά τά ποιή- ματά σας, κ. Σ. Νηοιώτῃ, μερικοί όμως στί- χους χαλασμένους, κ'ι ή ρίμα σε πολλά σημεία όχι καλή («θαρό—κονό», «σιγαλιά—άφτά» κ'ι.). —Πουσία φαντασία, άλλα πολύ οητο- ριμός κ'ι στίχοι άτεχνον, κ. Μ. Γερονειύ. —Γλενάκια, γοργοπουλάκια του γάλακτος, κοκ- κινέλι, έ, κ. Γ. Τουφεξή; Πός σας ζήλεσεν; —Άν ήμουν στη θέσι σας δέν θάρραρα τίποτε, προσορινωός δηλαδή, γ'ιατί θά ύστεροσάσῃ του ένουτου μου, όπως σεΐς με τό τελευταίο σας. —Έμπνευσις καλή, κ. κ. Ζ. κ'ι Γεροντάκι, στίχοι όμως άνωπόφοροι. —Μεγάλο κ'ι όχι από τά καλλίτερατά σας, κ. Α. Καφρέτα. Πολύ θυμωμένο. —Έτσι μπράβο, Γρασιτέλλα. Γιά τήν πρώτη έρώτησι γράφετε λάθος. Γιά τήν δευ- τέρα κ'ι γιά τήν τρίτη (τις θυμώσατε) σας άπαντώ όχι, γ'ια τό ποιήμα έπίσης όχι. Άφου γράφετε σπιντόρικη κ'ι δέν κάνετε καλούς στί- χους, γράφετε πόες. Καληνίχτα. —Ίσως μου δοθῃ καρός νά σ'ας άπαντήσω ιδιαιτέρως, Ε. Βαλιάνου.

Δέν είνε γιά έγκρισον τί δικά σας κ. κ. Ι. Χ., Γ. Άναγνωστόπουλε, Νάσο, Φ. Σκούρα, Γ. Π., Π. Παπαγεωργίου, Ν. Μανιώτῃ, Μ. Γιαννοπούλε, Ν. Κακούρο, Μ. Παπαρηγο- πούλου. —Δέν είνε καλή ή μετάφρασις, κ. Δο- κ'ιούλε. —Μετάφρασις είνε αὐτό κ. Τ. Σο- τήρη; —Μεγάλο, κ. Κ. Οικονομιάτη. —Υπό- κρινε άλλα σας έγκρισιμώτα, περιμένετε, κ. Τ. Γιαννουλάτο κ'ι Γ. Σταύρου. —Θά σας άπαντήσω εις τό προσεχές, Μ. Φαμπέρ. —Στά «Τηλεφώνηματα» δις Α. Μακρίδου. —Φιλτάς σταυρό πάς είνε δικό σας αὐτό, κ. Ν. Βου- τέρη, καταδικό σας; —Στείλτε, κ. Ν. Τραυ- πούρη. —Θά σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, κ. Βι- νίκη. —Τώρα που έχω τ' όνομά σας δέν έχω τό έργο σας, κ. Θαλασσοπόρο, γ'ιατί μόνον τά έγκρισιμώτα κρατώ. —Ό, τι έχετε στείλε, κ. Α. Άγγελίδῃ, προτότιστα δέν έχω έπαρ- κή. —Μπόν, κ. Κ. Μαριμαρίδη. —Μερό, κ. κ. Μ. Ιατρού κ'ι Ι. Κονταράτε. —Παραεμφηθε εις τόν κ. Ρομπό, κυρία Άγγελική Τουκ. —Μερό, κ. Ν. Β. Μεταφράσις ήτοι, έχετε έπι- πιστοσύνην. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

—Μεγάλο, τό δεύτερο δέν είνε του είδους που θέω, κ. Πέρολη. —Καλά τά ποιή- ματά σας, κ. Σ. Νηοιώτῃ, μερικοί όμως στί- χους χαλασμένους, κ'ι ή ρίμα σε πολλά σημεία όχι καλή («θαρό—κονό», «σιγαλιά—άφτά» κ'ι.). —Πουσία φαντασία, άλλα πολύ οητο- ριμός κ'ι στίχοι άτεχνον, κ. Μ. Γερονειύ. —Γλενάκια, γοργοπουλάκια του γάλακτος, κοκ- κινέλι, έ, κ. Γ. Τουφεξή; Πός σας ζήλεσεν; —Άν ήμουν στη θέσι σας δέν θάρραρα τίποτε, προσορινωός δηλαδή, γ'ιατί θά ύστεροσάσῃ του ένουτου μου, όπως σεΐς με τό τελευταίο σας. —Έμπνευσις καλή, κ. κ. Ζ. κ'ι Γεροντάκι, στίχοι όμως άνωπόφοροι. —Μεγάλο κ'ι όχι από τά καλλίτερατά σας, κ. Α. Καφρέτα. Πολύ θυμωμένο. —Έτσι μπράβο, Γρασιτέλλα. Γιά τήν πρώτη έρώτησι γράφετε λάθος. Γιά τήν δευ- τέρα κ'ι γιά τήν τρίτη (τις θυμώσατε) σας άπαντώ όχι, γ'ια τό ποιήμα έπίσης όχι. Άφου γράφετε σπιντόρικη κ'ι δέν κάνετε καλούς στί- χους, γράφετε πόες. Καληνίχτα. —Ίσως μου δοθῃ καρός νά σ'ας άπαντήσω ιδιαιτέρως, Ε. Βαλιάνου.

Δέν είνε γιά έγκρισον τί δικά σας κ. κ. Ι. Χ., Γ. Άναγνωστόπουλε, Νάσο, Φ. Σκούρα, Γ. Π., Π. Παπαγεωργίου, Ν. Μανιώτῃ, Μ. Γιαννοπούλε, Ν. Κακούρο, Μ. Παπαρηγο- πούλου. —Δέν είνε καλή ή μετάφρασις, κ. Δο- κ'ιούλε. —Μετάφρασις είνε αὐτό κ. Τ. Σο- τήρη; —Μεγάλο, κ. Κ. Οικονομιάτη. —Υπό- κρινε άλλα σας έγκρισιμώτα, περιμένετε, κ. Τ. Γιαννουλάτο κ'ι Γ. Σταύρου. —Θά σας άπαντήσω εις τό προσεχές, Μ. Φαμπέρ. —Στά «Τηλεφώνηματα» δις Α. Μακρίδου. —Φιλτάς σταυρό πάς είνε δικό σας αὐτό, κ. Ν. Βου- τέρη, καταδικό σας; —Στείλτε, κ. Ν. Τραυ- πούρη. —Θά σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, κ. Βι- νίκη. —Τώρα που έχω τ' όνομά σας δέν έχω τό έργο σας, κ. Θαλασσοπόρο, γ'ιατί μόνον τά έγκρισιμώτα κρατώ. —Ό, τι έχετε στείλε, κ. Α. Άγγελίδῃ, προτότιστα δέν έχω έπαρ- κή. —Μπόν, κ. Κ. Μαριμαρίδη. —Μερό, κ. κ. Μ. Ιατρού κ'ι Ι. Κονταράτε. —Παραεμφηθε εις τόν κ. Ρομπό, κυρία Άγγελική Τουκ. —Μερό, κ. Ν. Β. Μεταφράσις ήτοι, έχετε έπι- πιστοσύνην. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

—Μεγάλο, τό δεύτερο δέν είνε του είδους που θέω, κ. Πέρολη. —Καλά τά ποιή- ματά σας, κ. Σ. Νηοιώτῃ, μερικοί όμως στί- χους χαλασμένους, κ'ι ή ρίμα σε πολλά σημεία όχι καλή («θαρό—κονό», «σιγαλιά—άφτά» κ'ι.). —Πουσία φαντασία, άλλα πολύ οητο- ριμός κ'ι στίχοι άτεχνον, κ. Μ. Γερονειύ. —Γλενάκια, γοργοπουλάκια του γάλακτος, κοκ- κινέλι, έ, κ. Γ. Τουφεξή; Πός σας ζήλεσεν; —Άν ήμουν στη θέσι σας δέν θάρραρα τίποτε, προσορινωός δηλαδή, γ'ιατί θά ύστεροσάσῃ του ένουτου μου, όπως σεΐς με τό τελευταίο σας. —Έμπνευσις καλή, κ. κ. Ζ. κ'ι Γεροντάκι, στίχοι όμως άνωπόφοροι. —Μεγάλο κ'ι όχι από τά καλλίτερατά σας, κ. Α. Καφρέτα. Πολύ θυμωμένο. —Έτσι μπράβο, Γρασιτέλλα. Γιά τήν πρώτη έρώτησι γράφετε λάθος. Γιά τήν δευ- τέρα κ'ι γιά τήν τρίτη (τις θυμώσατε) σας άπαντώ όχι, γ'ια τό ποιήμα έπίσης όχι. Άφου γράφετε σπιντόρικη κ'ι δέν κάνετε καλούς στί- χους, γράφετε πόες. Καληνίχτα. —Ίσως μου δοθῃ καρός νά σ'ας άπαντήσω ιδιαιτέρως, Ε. Βαλιάνου.

Δέν είνε γιά έγκρισον τί δικά σας κ. κ. Ι. Χ., Γ. Άναγνωστόπουλε, Νάσο, Φ. Σκούρα, Γ. Π., Π. Παπαγεωργίου, Ν. Μανιώτῃ, Μ. Γιαννοπούλε, Ν. Κακούρο, Μ. Παπαρηγο- πούλου. —Δέν είνε καλή ή μετάφρασις, κ. Δο- κ'ιούλε. —Μετάφρασις είνε αὐτό κ. Τ. Σο- τήρη; —Μεγάλο, κ. Κ. Οικονομιάτη. —Υπό- κρινε άλλα σας έγκρισιμώτα, περιμένετε, κ. Τ. Γιαννουλάτο κ'ι Γ. Σταύρου. —Θά σας άπαντήσω εις τό προσεχές, Μ. Φαμπέρ. —Στά «Τηλεφώνηματα» δις Α. Μακρίδου. —Φιλτάς σταυρό πάς είνε δικό σας αὐτό, κ. Ν. Βου- τέρη, καταδικό σας; —Στείλτε, κ. Ν. Τραυ- πούρη. —Θά σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, κ. Βι- νίκη. —Τώρα που έχω τ' όνομά σας δέν έχω τό έργο σας, κ. Θαλασσοπόρο, γ'ιατί μόνον τά έγκρισιμώτα κρατώ. —Ό, τι έχετε στείλε, κ. Α. Άγγελίδῃ, προτότιστα δέν έχω έπαρ- κή. —Μπόν, κ. Κ. Μαριμαρίδη. —Μερό, κ. κ. Μ. Ιατρού κ'ι Ι. Κονταράτε. —Παραεμφηθε εις τόν κ. Ρομπό, κυρία Άγγελική Τουκ. —Μερό, κ. Ν. Β. Μεταφράσις ήτοι, έχετε έπι- πιστοσύνην. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Δέν είνε γιά έγκρισον τί δικά σας κ. κ. Ι. Χ., Γ. Άναγνωστόπουλε, Νάσο, Φ. Σκούρα, Γ. Π., Π. Παπαγεωργίου, Ν. Μανιώτῃ, Μ. Γιαννοπούλε, Ν. Κακούρο, Μ. Παπαρηγο- πούλου. —Δέν είνε καλή ή μετάφρασις, κ. Δο- κ'ιούλε. —Μετάφρασις είνε αὐτό κ. Τ. Σο- τήρη; —Μεγάλο, κ. Κ. Οικονομιάτη. —Υπό- κρινε άλλα σας έγκρισιμώτα, περιμένετε, κ. Τ. Γιαννουλάτο κ'ι Γ. Σταύρου. —Θά σας άπαντήσω εις τό προσεχές, Μ. Φαμπέρ. —Στά «Τηλεφώνηματα» δις Α. Μακρίδου. —Φιλτάς σταυρό πάς είνε δικό σας αὐτό, κ. Ν. Βου- τέρη, καταδικό σας; —Στείλτε, κ. Ν. Τραυ- πούρη. —Θά σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, κ. Βι- νίκη. —Τώρα που έχω τ' όνομά σας δέν έχω τό έργο σας, κ. Θαλασσοπόρο, γ'ιατί μόνον τά έγκρισιμώτα κρατώ. —Ό, τι έχετε στείλε, κ. Α. Άγγελίδῃ, προτότιστα δέν έχω έπαρ- κή. —Μπόν, κ. Κ. Μαριμαρίδη. —Μερό, κ. κ. Μ. Ιατρού κ'ι Ι. Κονταράτε. —Παραεμφηθε εις τόν κ. Ρομπό, κυρία Άγγελική Τουκ. —Μερό, κ. Ν. Β. Μεταφράσις ήτοι, έχετε έπι- πιστοσύνην. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Δέν είνε γιά έγκρισον τί δικά σας κ. κ. Ι. Χ., Γ. Άναγνωστόπουλε, Νάσο, Φ. Σκούρα, Γ. Π., Π. Παπαγεωργίου, Ν. Μανιώτῃ, Μ. Γιαννοπούλε, Ν. Κακούρο, Μ. Παπαρηγο- πούλου. —Δέν είνε καλή ή μετάφρασις, κ. Δο- κ'ιούλε. —Μετάφρασις είνε αὐτό κ. Τ. Σο- τήρη; —Μεγάλο, κ. Κ. Οικονομιάτη. —Υπό- κρινε άλλα σας έγκρισιμώτα, περιμένετε, κ. Τ. Γιαννουλάτο κ'ι Γ. Σταύρου. —Θά σας άπαντήσω εις τό προσεχές, Μ. Φαμπέρ. —Στά «Τηλεφώνηματα» δις Α. Μακρίδου. —Φιλτάς σταυρό πάς είνε δικό σας αὐτό, κ. Ν. Βου- τέρη, καταδικό σας; —Στείλτε, κ. Ν. Τραυ- πούρη. —Θά σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, κ. Βι- νίκη. —Τώρα που έχω τ' όνομά σας δέν έχω τό έργο σας, κ. Θαλασσοπόρο, γ'ιατί μόνον τά έγκρισιμώτα κρατώ. —Ό, τι έχετε στείλε, κ. Α. Άγγελίδῃ, προτότιστα δέν έχω έπαρ- κή. —Μπόν, κ. Κ. Μαριμαρίδη. —Μερό, κ. κ. Μ. Ιατρού κ'ι Ι. Κονταράτε. —Παραεμφηθε εις τόν κ. Ρομπό, κυρία Άγγελική Τουκ. —Μερό, κ. Ν. Β. Μεταφράσις ήτοι, έχετε έπι- πιστοσύνην. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Δέν είνε γιά έγκρισον τί δικά σας κ. κ. Ι. Χ., Γ. Άναγνωστόπουλε, Νάσο, Φ. Σκούρα, Γ. Π., Π. Παπαγεωργίου, Ν. Μανιώτῃ, Μ. Γιαννοπούλε, Ν. Κακούρο, Μ. Παπαρηγο- πούλου. —Δέν είνε καλή ή μετάφρασις, κ. Δο- κ'ιούλε. —Μετάφρασις είνε αὐτό κ. Τ. Σο- τήρη; —Μεγάλο, κ. Κ. Οικονομιάτη. —Υπό- κρινε άλλα σας έγκρισιμώτα, περιμένετε, κ. Τ. Γιαννουλάτο κ'ι Γ. Σταύρου. —Θά σας άπαντήσω εις τό προσεχές, Μ. Φαμπέρ. —Στά «Τηλεφώνηματα» δις Α. Μακρίδου. —Φιλτάς σταυρό πάς είνε δικό σας αὐτό, κ. Ν. Βου- τέρη, καταδικό σας; —Στείλτε, κ. Ν. Τραυ- πούρη. —Θά σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, κ. Βι- νίκη. —Τώρα που έχω τ' όνομά σας δέν έχω τό έργο σας, κ. Θαλασσοπόρο, γ'ιατί μόνον τά έγκρισιμώτα κρατώ. —Ό, τι έχετε στείλε, κ. Α. Άγγελίδῃ, προτότιστα δέν έχω έπαρ- κή. —Μπόν, κ. Κ. Μαριμαρίδη. —Μερό, κ. κ. Μ. Ιατρού κ'ι Ι. Κονταράτε. —Παραεμφηθε εις τόν κ. Ρομπό, κυρία Άγγελική Τουκ. —Μερό, κ. Ν. Β. Μεταφράσις ήτοι, έχετε έπι- πιστοσύνην. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Δέν είνε γιά έγκρισον τί δικά σας κ. κ. Ι. Χ., Γ. Άναγνωστόπουλε, Νάσο, Φ. Σκούρα, Γ. Π., Π. Παπαγεωργίου, Ν. Μανιώτῃ, Μ. Γιαννοπούλε, Ν. Κακούρο, Μ. Παπαρηγο- πούλου. —Δέν είνε καλή ή μετάφρασις, κ. Δο- κ'ιούλε. —Μετάφρασις είνε αὐτό κ. Τ. Σο- τήρη; —Μεγάλο, κ. Κ. Οικονομιάτη. —Υπό- κρινε άλλα σας έγκρισιμώτα, περιμένετε, κ. Τ. Γιαννουλάτο κ'ι Γ. Σταύρου. —Θά σας άπαντήσω εις τό προσεχές, Μ. Φαμπέρ. —Στά «Τηλεφώνηματα» δις Α. Μακρίδου. —Φιλτάς σταυρό πάς είνε δικό σας αὐτό, κ. Ν. Βου- τέρη, καταδικό σας; —Στείλτε, κ. Ν. Τραυ- πούρη. —Θά σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, κ. Βι- νίκη. —Τώρα που έχω τ' όνομά σας δέν έχω τό έργο σας, κ. Θαλασσοπόρο, γ'ιατί μόνον τά έγκρισιμώτα κρατώ. —Ό, τι έχετε στείλε, κ. Α. Άγγελίδῃ, προτότιστα δέν έχω έπαρ- κή. —Μπόν, κ. Κ. Μαριμαρίδη. —Μερό, κ. κ. Μ. Ιατρού κ'ι Ι. Κονταράτε. —Παραεμφηθε εις τόν κ. Ρομπό, κυρία Άγγελική Τουκ. —Μερό, κ. Ν. Β. Μεταφράσις ήτοι, έχετε έπι- πιστοσύνην. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Δέν είνε γιά έγκρισον τί δικά σας κ. κ. Ι. Χ., Γ. Άναγνωστόπουλε, Νάσο, Φ. Σκούρα, Γ. Π., Π. Παπαγεωργίου, Ν. Μανιώτῃ, Μ. Γιαννοπούλε, Ν. Κακούρο, Μ. Παπαρηγο- πούλου. —Δέν είνε καλή ή μετάφρασις, κ. Δο- κ'ιούλε. —Μετάφρασις είνε αὐτό κ. Τ. Σο- τήρη; —Μεγάλο, κ. Κ. Οικονομιάτη. —Υπό- κρινε άλλα σας έγκρισιμώτα, περιμένετε, κ. Τ. Γιαννουλάτο κ'ι Γ. Σταύρου. —Θά σας άπαντήσω εις τό προσεχές, Μ. Φαμπέρ. —Στά «Τηλεφώνηματα» δις Α. Μακρίδου. —Φιλτάς σταυρό πάς είνε δικό σας αὐτό, κ. Ν. Βου- τέρη, καταδικό σας; —Στείλτε, κ. Ν. Τραυ- πούρη. —Θά σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, κ. Βι- νίκη. —Τώρα που έχω τ' όνομά σας δέν έχω τό έργο σας, κ. Θαλασσοπόρο, γ'ιατί μόνον τά έγκρισιμώτα κρατώ. —Ό, τι έχετε στείλε, κ. Α. Άγγελίδῃ, προτότιστα δέν έχω έπαρ- κή. —Μπόν, κ. Κ. Μαριμαρίδη. —Μερό, κ. κ. Μ. Ιατρού κ'ι Ι. Κονταράτε. —Παραεμφηθε εις τόν κ. Ρομπό, κυρία Άγγελική Τουκ. —Μερό, κ. Ν. Β. Μεταφράσις ήτοι, έχετε έπι- πιστοσύνην. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Δέν είνε γιά έγκρισον τί δικά σας κ. κ. Ι. Χ., Γ. Άναγνωστόπουλε, Νάσο, Φ. Σκούρα, Γ. Π., Π. Παπαγεωργίου, Ν. Μανιώτῃ, Μ. Γιαννοπούλε, Ν. Κακούρο, Μ. Παπαρηγο- πούλου. —Δέν είνε καλή ή μετάφρασις, κ. Δο- κ'ιούλε. —Μετάφρασις είνε αὐτό κ. Τ. Σο- τήρη; —Μεγάλο, κ. Κ. Οικονομιάτη. —Υπό- κρινε άλλα σας έγκρισιμώτα, περιμένετε, κ. Τ. Γιαννουλάτο κ'ι Γ. Σταύρου. —Θά σας άπαντήσω εις τό προσεχές, Μ. Φαμπέρ. —Στά «Τηλεφώνηματα» δις Α. Μακρίδου. —Φιλτάς σταυρό πάς είνε δικό σας αὐτό, κ. Ν. Βου- τέρη, καταδικό σας; —Στείλτε, κ. Ν. Τραυ- πούρη. —Θά σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, κ. Βι- νίκη. —Τώρα που έχω τ' όνομά σας δέν έχω τό έργο σας, κ. Θαλασσοπόρο, γ'ιατί μόνον τά έγκρισιμώτα κρατώ. —Ό, τι έχετε στείλε, κ. Α. Άγγελίδῃ, προτότιστα δέν έχω έπαρ- κή. —Μπόν, κ. Κ. Μαριμαρίδη. —Μερό, κ. κ. Μ. Ιατρού κ'ι Ι. Κονταράτε. —Παραεμφηθε εις τόν κ. Ρομπό, κυρία Άγγελική Τουκ. —Μερό, κ. Ν. Β. Μεταφράσις ήτοι, έχετε έπι- πιστοσύνην. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Δέν είνε γιά έγκρισον τί δικά σας κ. κ. Ι. Χ., Γ. Άναγνωστόπουλε, Νάσο, Φ. Σκούρα, Γ. Π., Π. Παπαγεωργίου, Ν. Μανιώτῃ, Μ. Γιαννοπούλε, Ν. Κακούρο, Μ. Παπαρηγο- πούλου. —Δέν είνε καλή ή μετάφρασις, κ. Δο- κ'ιούλε. —Μετάφρασις είνε αὐτό κ. Τ. Σο- τήρη; —Μεγάλο, κ. Κ. Οικονομιάτη. —Υπό- κρινε άλλα σας έγκρισιμώτα, περιμένετε, κ. Τ. Γιαννουλάτο κ'ι Γ. Σταύρου. —Θά σας άπαντήσω εις τό προσεχές, Μ. Φαμπέρ. —Στά «Τηλεφώνηματα» δις Α. Μακρίδου. —Φιλτάς σταυρό πάς είνε δικό σας αὐτό, κ. Ν. Βου- τέρη, καταδικό σας; —Στείλτε, κ. Ν. Τραυ- πούρη. —Θά σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, κ. Βι- νίκη. —Τώρα που έχω τ' όνομά σας δέν έχω τό έργο σας, κ. Θαλασσοπόρο, γ'ιατί μόνον τά έγκρισιμώτα κρατώ. —Ό, τι έχετε στείλε, κ. Α. Άγγελίδῃ, προτότιστα δέν έχω έπαρ- κή. —Μπόν, κ. Κ. Μαριμαρίδη. —Μερό, κ. κ. Μ. Ιατρού κ'ι Ι. Κονταράτε. —Παραεμφηθε εις τόν κ. Ρομπό, κυρία Άγγελική Τουκ. —Μερό, κ. Ν. Β. Μεταφράσις ήτοι, έχετε έπι- πιστοσύνην. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Δέν είνε γιά έγκρισον τί δικά σας κ. κ. Ι. Χ., Γ. Άναγνωστόπουλε, Νάσο, Φ. Σκούρα, Γ. Π., Π. Παπαγεωργίου, Ν. Μανιώτῃ, Μ. Γιαννοπούλε, Ν. Κακούρο, Μ. Παπαρηγο- πούλου. —Δέν είνε καλή ή μετάφρασις, κ. Δο- κ'ιούλε. —Μετάφρασις είνε αὐτό κ. Τ. Σο- τήρη; —Μεγάλο, κ. Κ. Οικονομιάτη. —Υπό- κρινε άλλα σας έγκρισιμώτα, περιμένετε, κ. Τ. Γιαννουλάτο κ'ι Γ. Σταύρου. —Θά σας άπαντήσω εις τό προσεχές, Μ. Φαμπέρ. —Στά «Τηλεφώνηματα» δις Α. Μακρίδου. —Φιλτάς σταυρό πάς είνε δικό σας αὐτό, κ. Ν. Βου- τέρη, καταδικό σας; —Στείλτε, κ. Ν. Τραυ- πούρη. —Θά σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, κ. Βι- νίκη. —Τώρα που έχω τ' όνομά σας δέν έχω τό έργο σας, κ. Θαλασσοπόρο, γ'ιατί μόνον τά έγκρισιμώτα κρατώ. —Ό, τι έχετε στείλε, κ. Α. Άγγελίδῃ, προτότιστα δέν έχω έπαρ- κή. —Μπόν, κ. Κ. Μαριμαρίδη. —Μερό, κ. κ. Μ. Ιατρού κ'ι Ι. Κονταράτε. —Παραεμφηθε εις τόν κ. Ρομπό, κυρία Άγγελική Τουκ. —Μερό, κ. Ν. Β. Μεταφράσις ήτοι, έχετε έπι- πιστοσύνην. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Δέν είνε γιά έγκρισον τί δικά σας κ. κ. Ι. Χ., Γ. Άναγνωστόπουλε, Νάσο, Φ. Σκούρα, Γ. Π., Π. Παπαγεωργίου, Ν. Μανιώτῃ, Μ. Γιαννοπούλε, Ν. Κακούρο, Μ. Παπαρηγο- πούλου. —Δέν είνε καλή ή μετάφρασις, κ. Δο- κ'ιούλε. —Μετάφρασις είνε αὐτό κ. Τ. Σο- τήρη; —Μεγάλο, κ. Κ. Οικονομιάτη. —Υπό- κρινε άλλα σας έγκρισιμώτα, περιμένετε, κ. Τ. Γιαννουλάτο κ'ι Γ. Σταύρου. —Θά σας άπαντήσω εις τό προσεχές, Μ. Φαμπέρ. —Στά «Τηλεφώνηματα» δις Α. Μακρίδου. —Φιλτάς σταυρό πάς είνε δικό σας αὐτό, κ. Ν. Βου- τέρη, καταδικό σας; —Στείλτε, κ. Ν. Τραυ- πούρη. —Θά σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, κ. Βι- νίκη. —Τώρα που έχω τ' όνομά σας δέν έχω τό έργο σας, κ. Θαλασσοπόρο, γ'ιατί μόνον τά έγκρισιμώτα κρατώ. —Ό, τι έχετε στείλε, κ. Α. Άγγελίδῃ, προτότιστα δέν έχω έπαρ- κή. —Μπόν, κ. Κ. Μαριμαρίδη. —Μερό, κ. κ. Μ. Ιατρού κ'ι Ι. Κονταράτε. —Παραεμφηθε εις τόν κ. Ρομπό, κυρία Άγγελική Τουκ. —Μερό, κ. Ν. Β. Μεταφράσις ήτοι, έχετε έπι- πιστοσύνην. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Δέν είνε γιά έγκρισον τί δικά σας κ. κ. Ι. Χ., Γ. Άναγνωστόπουλε, Νάσο, Φ. Σκούρα, Γ. Π., Π. Παπαγεωργίου, Ν. Μανιώτῃ, Μ. Γιαννοπούλε, Ν. Κακούρο, Μ. Παπαρηγο- πούλου. —Δέν είνε καλή ή μετάφρασις, κ. Δο- κ'ιούλε. —Μετάφρασις είνε αὐτό κ. Τ. Σο- τήρη; —Μεγάλο, κ. Κ. Οικονομιάτη. —Υπό- κρινε άλλα σας έγκρισιμώτα, περιμένετε, κ. Τ. Γιαννουλάτο κ'ι Γ. Σταύρου. —Θά σας άπαντήσω εις τό προσεχές, Μ. Φαμπέρ. —Στά «Τηλεφώνηματα» δις Α. Μακρίδου. —Φιλτάς σταυρό πάς είνε δικό σας αὐτό, κ. Ν. Βου- τέρη, καταδικό σας; —Στείλτε, κ. Ν. Τραυ- πούρη. —Θά σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, κ. Βι- νίκη. —Τώρα που έχω τ' όνομά σας δέν έχω τό έργο σας, κ. Θαλασσοπόρο, γ'ιατί μόνον τά έγκρισιμώτα κρατώ. —Ό, τι έχετε στείλε, κ. Α. Άγγελίδῃ, προτότιστα δέν έχω έπαρ- κή. —Μπόν, κ. Κ. Μαριμαρίδη. —Μερό, κ. κ. Μ. Ιατρού κ'ι Ι. Κονταράτε. —Παραεμφηθε εις τόν κ. Ρομπό, κυρία Άγγελική Τουκ. —Μερό, κ. Ν. Β. Μεταφράσις ήτοι, έχετε έπι- πιστοσύνην. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Δέν είνε γιά έγκρισον τί δικά σας κ. κ. Ι. Χ., Γ. Άναγνωστόπουλε, Νάσο, Φ. Σκούρα, Γ. Π., Π. Παπαγεωργίου, Ν. Μανιώτῃ, Μ. Γιαννοπούλε, Ν. Κακούρο, Μ. Παπαρηγο- πούλου. —Δέν είνε καλή ή μετάφρασις, κ. Δο- κ'ιούλε. —Μετάφρασις είνε αὐτό κ. Τ. Σο- τήρη; —Μεγάλο, κ. Κ. Οικονομιάτη. —Υπό- κρινε άλλα σας έγκρισιμώτα, περιμένετε, κ. Τ. Γιαννουλάτο κ'ι Γ. Σταύρου. —Θά σας άπαντήσω εις τό προσεχές, Μ. Φαμπέρ. —Στά «Τηλεφώνηματα» δις Α. Μακρίδου. —Φιλτάς σταυρό πάς είνε δικό σας αὐτό, κ. Ν. Βου- τέρη, καταδικό σας; —Στείλτε, κ. Ν. Τραυ- πούρη. —Θά σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, κ. Βι- νίκη. —Τώρα που έχω τ' όνομά σας δέν έχω τό έργο σας, κ. Θαλασσοπόρο, γ'ιατί μόνον τά έγκρισιμώτα κρατώ. —Ό, τι έχετε στείλε, κ. Α. Ά

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μπεροῦση

Ὁ ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΥ

Ἄντρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
ἱεῖατα κί ἐν Προῦσα,

Περδίου μ' π'λί μ'
Βαθειά ἰλλην'κά αὐτί-
να, οὐρή κικινέζα μ',
πού νάν τὰ πόρ'ς χαμπέρ'
ἢ ἀφιντιά σ', ἀπ' νιά
βουλά κι ἔναν κινδ' ἀπ'
πάνεγες κι σὺ στ' διασκά-
λα, νὰ φόρτουνες στὸν
κόκοντου μαθές τ' ἔρ'μα
τὰ γράμματα κι ἐπαιζες
οὐλονένα τ'ς κινάρες μί
τ' ἄλλα τὰ τ'πιά, κικὸς

λύκους νὰ σι' φάη, ναι.
Τὶ νὰ καταλάβ'ς τώρα ἀπὸ ἐννεπε, κί ἀπὸ
Μοῦσα κί ὑπονοοῖσιν.

Ἄς εἶν, θὰ παοῖσιν νὰ στὰ κάνου λιανά,
γιά γὰ μίης κί σὺ κατὰ στάλα στοῦ νόημα
τ'ς ἀρχαίας ἱστορίας, γιατί μαθές τ' γ'ναίκα
π' θὰ πάρου ἰγὼ τ'ν θέλου νάεινε ξιφτέρ' στὰ
γράμματα κί ὅ τ'ν παλιοντολογία.

Ἰδὼ ἢ Προῦσα, π' βρίσκουμαι μαθές γιά
τ'ν ὥρα, εἶνε ἀρχαία πολ' τείγια, σάν τῆ
θ'κή μας τ'ν Ἀνθ'γα. Κί ἔχ' παλιὰ μνημεῖγια.
ὅπου ἔχ'μι κί μεῖς μαθές τ'ν Ἀκρόπουλ',
τ'ν Καπνικαρέα κί τ'ν ἀφιντιά σ' μί τοῦ
σ'μαθῆιου.

Ἐχ' σὰ νὰ λιέμε πουλλά κί θιοῦρατα τ'σα-
μιά, μί μ'ναρέδες ἀπ' στραγκουλάς τοῦ ζβέρ-
κου ὅσου νὰ ἰδῆς τ'ν κορφή τ'ς. Κί ἀν ἀνέβ'ς
ἰκει ἀπάν' γλιέπ'ς ὄχ' μοναχά τοῦ χορογί-
σ' κί τ'ν Πόλ' πέρ' κί τὸν Πάπα ἀκόμα
ποῦεινε στ' Ρώμ' κί σὶ χιρετάει.

Τοῦ λ'πὸν μέσα σ' οὐλ' αὐτίνα τὰ τ'ζαμιά
εἶν' ἕνα τοῦ μεγαλήτερου κί τοῦ καλλίτερου
ἀπ' οὐλα, ἀπ' μέσα κατιμείσ' τ' κείται οὐ τὰ-
φους τ' Σουλτάν Σελίμ. Τὶ λιέου τάφους κί
γέ λιέου κάλλιου παλάτ' ἀπ' μᾶειδι στοῦ
εἰνουρό σ' δὲν τ' ὄχ'ς ἰδῆ, οὐρή καφαρή. Γιατί
τῶντες, οὐρή Περδιουλά μ' εἶνε κίτ' σάν τὰ-
φους κί κίτ' σάν παλάτ', μασουβλεῖσιν σάν κί
νὰ λιέμι, οὐλου ἀπὸ μαῦρου μάμαρου ἀση-
μουπελεζητό, κί ἀπὸ ρουμλίν' κί ἀπὸ σμα-
ράγδ', κί γύρα οὐλόγυρα κίγκιλα ἀπὸ ἀτό-
φισιν κηλιμπάρ, σάν πίτες τ'ραστῖον διγιά-
στάσιον, σάν κί νάν τ'ς θέλ' νὰ φουμαῖον'
τὴν τ'γάρα τ' κί σὶ θανή τ' ἀκόμα οὐ βλουη-
μένους οὐ Σελίμς.

—Τὶ τοῦ διάταου, μῆμα εἶν' αὐτίου, γιά
χρυσουπουλεῖσιν! χουμάζα ὄντες προτου-
μῆκα μέσι.

Ἄποιοις Τούρκους διαβαίν' ἀπ' αὐτίου τοῦ
τ'ζαμῖ, βγάν' τὰ παπούτσια τ' μπαίν' μέσα,
κάν' ἰφτά ντιμενάδες γιά τ'ν ὄρεξ', κί φεύγ'.

Κί τὰ χανουμάκια ἀκόμα π' βγαίν'νε πᾶσα
Παρασκευή γιά νὰ πάνε στοῦ προουκῖν'μα,
φόντες μπαίν'νε σ' αὐτίου τοῦ τ'ζαμῖ, τότενες
μοναχά βγάν'νε τὰ γασμάκια τ'ς. Γιά δαῦτου
κανιά βουλά πάμε κί μεῖς ἰκει κί τ'ς γλιέπ'με
ξισοκίπαστες κί ξεφρετζούτες, κί μᾶς τρέχ'νε
τὶ σάλια τ'ν καφαρῶνε, γιατί εἶνε κίτ' θηλ'κί,
οὐρή νερατζούλα μ', μικρουκμουμένα, ἀσπρα
σιν κλουτσουτῶ κί γλυκά σὶ ρεβανί, σουζιμὸς
ἀλληλούγια...

Ἄσε με κί κριμάτ'σα μί δαῦτες οὐ μαῦρους!
Ἴδῃ ὅπου ἀπὸ δαῦτα τὰ μῆματα ὑπάρ-
χ'νε κί ἄλλα πουλλά κί διγιάφουρα.

Γιά, προυτζές πάγιανε τοῦ τ'ζαμῖ μ', κί
προτουβῆκα ἀπ' τοῦ σουκουμείγιου, μ' λιέει
ἕνα σ'νάδιφους:

- Πάμ νὰ ἰδοῦμαι τοῦν Καραγκιός'!
- Τί μ' τσιμπουγᾶς, οὐρὲ μαγκλαρά, τ'
λιέου ἰγὼ, μέρα μεσ'μέρ' τοῦν παῖζ'νε μαθές
ἰδὼ τοῦν Καραγκιός'!
- Ὅι, οὐρὲ μπατζανάκη, γιά τοῦν τάφου
τ' Καραγκιός' σ' κραινοῦ μαθές.
- Τοῦν τάφου τ' Καραγκιός'! Οὐρὲ, κου-
ραϊδέβ'ς μὴτ' ἰμένα, οὐρὲ ζαγάρ', γιά νὰ βάλ-
λου τ'ς φωνές;
- Ὅι, οὐρὲ χαϊβάν', ἀλήθεια σ'λιέου.
- Κί ἀλήθεια εἰλεῖ οὐ τ'ξερεμές κί τότες τοῦ
προτουμάθαινα.

Ὁὐ Καραγκιός' π' γλιέπ'με στοῦ μερογνέ φόν-
τες διαβαίν' οὐ Ρούλιας ἀπ' τοῦ χορογί-
μας, ἦτανε μαθές ἀνθρωπος σάν κί μένα κί σάν
κί σένα—καλιῶρα σ' νὰ μὴ βασκαθῆς—μὲ δυὸ
μάτια, δυὸ χέργια κί μίνια κημπουρα. Ναι,
οὐρή κ'φαρῶνα, τί στέκεσαι κί κ'ζουτ'ράς
μαθές σάν τ' μπουρ' τοῦ π'λί. Ἀνθρουπος
ἦταν σ'λιέου, τὰ παλιὰ τὰ χρόνια, κί τοῦν

εἶχε ἕνα Σουλτάνος, γιά νάν τ' κάν' μπιμπῆς
κί κισκαρίκις κί νὰ γιλάη, ἐμπ'δῆς κί ἦταν
σπίρτου τ' διαδῶ. Ὅπου ἔχ'με μαθές σήμωρα
τὰ θέγιατρα ἐμεῖς. Κί φόντες μί τοῦ καλο πέ-
θανε, οὐ Σουλτάνους ἔδουκε διγιάτα κί τῶφ-
κισαν ἕνα τάφου ὅπου τ' ταίργιαζε. Ἀπ'λὸς
πλατῆς, μιγαλιέτερος ἀπ' τοῦ ὀμαδιακὸ σ',
τ'ράς ἀπ' τ' μίνια μεργιά κί γλιέπ'ς μίνια
πόρτα θεόρατ' διπλομανταλουμέν' μί διπλά
κί τριδίπλα μάνταλα. Κί λιές «πὼς θὰ μποῦ
ἰδὼ μέσα!». Κί ἀπὲ πᾶς ἀπ' τ'ν πῖσου μερ-
γιά κί τ' γλιέπ'ς νὰ γάσκη, δίχους ντίπ' οὐλό-
τελα τσατμά. Κί' ἔτ'σ' οὐ μακαρίτ'ς οὐ Κα-
ραγκιός', ὅπου κί τ' ζήση τ' ἔτ'σ' κί ἀπ' τοῦ
μῆμα τ' κᾶν' τοῦν πᾶσαν ἕνα νὰ γιλάει.
Γέλα τοῦ λ'πὸν κί σὺ νὰ βροξέ'.

Ταῦτα κί μένου, γειά σ'κί ἀντίου μ'
Μήτρους Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Οἱμοι τὸν δειλιον!
τὴν ἔπαθον χιῶτικην
τὴν παλαιουδουλέαν
καὶ ἦδη ἄσθεγος
κλαυσατέ με
τὸν φονκίρεαν,
τὸ ὅποτον
εἰς τὸ ξενοδοχεῖον
τῶν τριῶν ἄσθεριῶν.
Καὶ γὰρ ὁ ἔμαπτος
ὀπιστονοικοκῆρης,
ἔξηζονταβελόνης
τὰ μάλα κακομοίρης,
ἐπιθυμῶν νὰ εἰσπράκῃ
μεῖζον ἐνοῖσιον,
μοὶ ἔπραξεν ἐξωσιν
κατὰ τρόπον ἀνοῖκειον

τοῦθ' ὅπου τὴν σήμερον φοβερόν μανίσιον,
καθότι ποῦ νὰ εὔρη τινὰς νέον τσαρδῖον,
τὸ ὅποτον
δεινὴ ἔλλειψης δερματίων.
Ἦκούεις, ἀδελφέ, νὰ με ἐκδιώξῃ τὸ τέρας
ἐπειδὴ καθυστέρησα τὸ μνηεάτιον ὀλίγας ἡμέ-
(Ἄς ὄνεται μία καζιμοειδῆς σουσουράδα [ρας;
ἡπερκοικατέφαγεκλιτήνηλεπτακίαν δραχμάδα)
Καὶ μοὶ ἐπέταξαν τὰ ἐμβραγιάκια μου ἐντὸς τοῦ
καὶ παρῶν τάπατα ἐπ' ὄμου [δρόμου
οὐχ' ἔχω γῶν ποῦ τὴν κεφαλήν κλίν,
ποσῶς δ' εὐρισχομένον ἔτερον δερματίου
μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ γίνω νοικάτωσ τοῦ Ἐμ-
τὸ ὅποτον [βριζικεῖου,
ἐκεῖ σοὶ δίδουν τζάμβα στέγην καὶ φαγίον.

Ὁ Ἀγαθᾶγγελος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ

Ἄσοιολογῆτατον μῦθερ μου,
Τετραπᾶξ ἐνδομάδε ἴχον νὰ σοὶ γράψω
ἔννεκα ὅπου ἀπτοῦνος ὁ χρουσοῦξῖς ὁ σύξῖς
μου μαι οἶχα στήλη στοῦ Λοτράκη πρὸς γά-
ρεν τειξ ἐγείας του, γηὰ νὰ ρεμπελέβοι κέ νὰ
σουλτουκῆβι ὁ κῆριος ἐδὸ κέ γὸ νὰ ρέβω και
νὰ λῆσῶν με τὰ μπάνη, τὸ ὅπῃον μαι βλάβει
ἔναικα ποῦ νοῦκου τὰ ἔχο σενηθῖσι κέ ποσῶς
τὶ σεκῶνη ὠ ἐργανῖζμὸς μου. Ἐτόρα ποῦ ἴσθα
ἐδὸ, καλὸς ἐγαῖνο, τουθὸμπερ ἀπεύχομε κέ
περὶ ἐμάς. Τόρρα ὅμως τοῦ βάλθικαι νὰ φύ-
βγει και νὰ πᾶῖ ταξίδει, ἀνεφ νὰ με ἐπάροι
καὶ ἐμᾶινα τὸ δησιτζές, τὸ ὅποτον δαῖν ντα-
γκαντὸ πλιέον νὰ κοιμῆμε μονάκι μου, δίχος
ἀνήρ στοῦ πλιερό μου νὰ με... ζεστῆνει τὴν
καφαρή.

- Κάτσε στ' ἀβγά σου, τοῦ λέο. Ποῦ θὰ
ὑπᾶς χεμόναν κερό;
- Θὰ πάο νὰ δῶ τὸν νύμφην τειξ Ἰωνίας.
- Πότε θὰ παντρεφτοῖ;
- Ποιά;
- Ἀφῆ ἢ Φεβρονία, πῶς μοῦ τὴν εἶπαις;
- Τοῖς Αἰονῆμας σοῦπα.
- Καλλά, πότῃ θὰ γένη ὁ γάμος;
- Μορὲ, ποῖος γάμος, μορῖαι κνὸδαλο;
- Περὶ νύφη δέ μοῦ μῆλᾶς, χρεσιανῖαι
μου; Νύφη χόριξ γάμο γίναῖτε;
- Βρὲ, γιά τὴ Σμύρνη σοῦ λέο!
- Ἄμ δέ μὸ λαις πῶς ἡμορλάθικες, χροστη-
ανέ μου, κέ θέλεις νὰ πῆς Σμύρνη κέ ὀμελεῖς
νύφη καὶ Ἰωνία;
- Ἰωνία σου ἢ μνῆμη! μοῦ λέν και φέβγαι.
- Νά, ἐφτοῦνα τραβῖο, ἀῆμνειστον μῦθερ
μου, με τούτου τὸ μακίλατο, τὸ ὅποτον με τι-
ραγνήσποδεός. Μετὰ σαζιμῶν ἢ δυχάτηρ σου
Μαδάμ Γαρμεφούλα

Τοῦ Βλάμη τὰ καμῶμάτᾶ

ΡΩΜΑΝΣΑ

Ἐ, ρὲ Χριστέ μου τὰ πάθητά σου, πῶς γλεν-
τῖει ὁ ἀνθρωπος, ἅμα φουσαίει τὸ πορτοφόλι του
ἀπὸ φωνήεντα, λέω, ρὲ Μανιώ σουλτάνα κί

ἀγκωνιάρικη! Τέ-
τοια διασκέδασι πο-
τές μου δὲν τὴν εἶ-
χα κάνει, γιά νὰ ξε-
ρης. Θὰν τῶμαθες
βέβαια ποῦ παν-
τρεῦτηξε ὁ φίλος
μου ὁ Σαράντης ὁ
φιγουρατζῆς με τὴ
Σουσαννὴ τῆς Τζά-
φαινας. Ὅμορφη
δὲν εἶνε, ντεμισα-
ζόνα εἶνε, μισότρι-
βη ὅπου τὸ λέμε
στὴν καθαρεύουσα
τὴν ἐπῆρε ὅμως
γιατὶ τάχε τὰ κάλ-
λης τῆς στὴν Τρά-
πεζα, προῖξ με οὐ-
ρὰ μ' ἄλλα λόγια.
Καὶ τώρα περνάει
ζωὴ κί κόττα ὁ
κολέιξ.

Ἐρχεται τὴν παρελθὼν Σαβατόβραδο στὴν
μαραμπουτιέρα, ποῦ λέξ, ντυμένος τζέντελ-
μαν, σακκάκι σταυρωτό, πανταλόν, ξώρραφο,
στρίβλια λουστρίνια με φιλιςένια κουμπιά,
καὶ τὸ καλαματιανὸ μαντήλι στοῦ τσεπάκι, βυ-
σινὶ πάντοτες, ἀπὸ κείνα ποῦ καίνε τὴν καρ-
διά τῶν κοριτσῶνε—ἀμᾶν καὶμὲ!

Μὲ παραλαβαίνεις, καβαλλᾶμε μιά βιτώρια
καὶ ἴσα γιά τὸ Φαληρέα ν' ἀπολάψουμε τὴν
ὄραία γαλήνη. Τρόκ τ' ἀλόγατα, στραχηδὸν ὁ
κιορτοσέρης με τὸ καμουτῖ. Σταθιμὸ στοῦ
Κωστάκη γιά τ' ἀναφυζτικά. Σταθιμὸ στοῦ
Φίξ γιά τὰ ἴδια, κί ὕστερις βάρα προσβολή—
ὄχου μεράκα! Ἡ λεωφόρος Τσυγγροῦ, ρὲ
ἀηδονόγλωσση, καουτσουτὲ θέλει γιά ν' ἀπο-
λάψῃς τὸ μεγαλεῖο τῆς, κί ὄχι ἐφτακίνητο ποῦ
παρῶνε οἱ ἀνίδεοι—καλά δὲν τὰ λέω;

Τραβῆξαιε γιά τὸ Παλιό, φουμάραμε σα-
μπῖνια μαρῖο, κί ὕστερις πήραμε μιά βάρκα
κί ἀνοικτήκαμε στὴ βαθειά γιά ρομάντζα. Εἶχε
ὁ Σαράντης τὴν κηδᾶρα του, καὶ τὴν τ'ζαγ-
κρούναγε μελιχλιῶς καὶ γλυκύτατα. Τότες
μοῦρθανε πάλε οἱ φλόγες στοῦ κεφάλι και σὲ
θυμῆθηκα ἀνηλέας, ρὲ μαννάκι μου, με τὸ
λά μινὸρε.

Γιαλὸ γιαλὸ παραγαμε
κί ὄλο γιά σένα λέγαμε!

Ἐ, ρὲ Παναγιά κρινιάρα, δὲ θὰ μοῦ φέ-
ξουνε κί ἐμέναιε καμιά βολά ἐξάρες στοῦ
μαραμπουτῖ! Τότες νὰ ἰδῆς, πῶς θὰ σὲ περι-
ποιηθῶ κί ἐγὼ πλοῖσα, ρὲ Μανιώ μερμπά-
τισσα. Ἀπὸ τώρα γραφτὸ σοῦ τὸ δίνω πῶς με
τὴν πρώτη ποῦ θὰ κερδέσω, θάρθω νὰ σὲ
πάρω νὰ πάμε οἱ δυὸ μας μονάκι με τὴ βάρκα
στοῦ πέλαγο, ἐγὼ νὰ τραβᾶω τὸ κουπί και σὺ
νὰ κανονίξεις τὸ τιμόνι—σῆφουσι; Γιά τὴν
ὄρα στὴλε κανένα ὄβολο, γιατί σῶτος και
βερεσὲ ἦρθ' αὐτὴ τὴ βδομάδα πάλε.

Ὁ Βλάμη

ΠΕΡΙ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

□ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΙΑ □

- Ποῖος εἰς τῆς Σμύρνης τὸ Τσαοῖ
—μὴν τύχη πέρασες;—
τέτοιες πουλάει μετᾶξινες πλεξίδες
—τὰ μαλάκια σου...
- Ποῖος θησαυρὸς μαχαργιά
—πῶς με θαρπῶνον κί ἀπ' ἀγνάντια!—
τέτοια φυλαίει σπιθόβολα διαμάντια
—τὰ ματάκια σου...
- Ποῖος χρουακὸς στὴ Δαμασκὸ
—τὶ τέχνη, θέ μου, και τὶ κέφι!—
αὐλακωτὸ ἐσχάλισε σιντέφι
—στὰ δοντάκια σου...
- Καὶ σὲ ποῖον τριόβαθο βυθὸ
—πόσα κρυμμένα κάλλη!—
εὐφῆκαν τόσο ὀρόδιο κοράλλι
—τὰ χειλάνια σου;
- Ἐστάλη ὑπὸ Ντιγας Μάστορη

Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαὶ διὰ τὸ μυθιστό-
ρημα «Ἠὼ καὶ Λεάνδρος». τῶν κ.κ. Γρηγ.
Σαφέλου, Μ. Κατσούλη, Π. Ἀγριοβλήτου,
Χ. Μόκα, Κ. Γεωργιάδου, Νότα Κυριακο-
πούλου.